Tîrgu-Mureș

Cutezătorii

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

12

JOI, 20 MARTIE
1969, ANUL III (78)

Bine ai venit, primăvară!

Citiți în acest NUMĂR

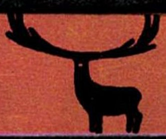

Printre cutezătorii satelor timișene

ELICOPTERUL NU VA FI INLOCUIT!

Voi ce părere aveți?!

dîrzenie

Duminică de martie

AVENTURI ELECTRONICE

SESIUNEA MARII ADUNĂRI NAȚIONALE

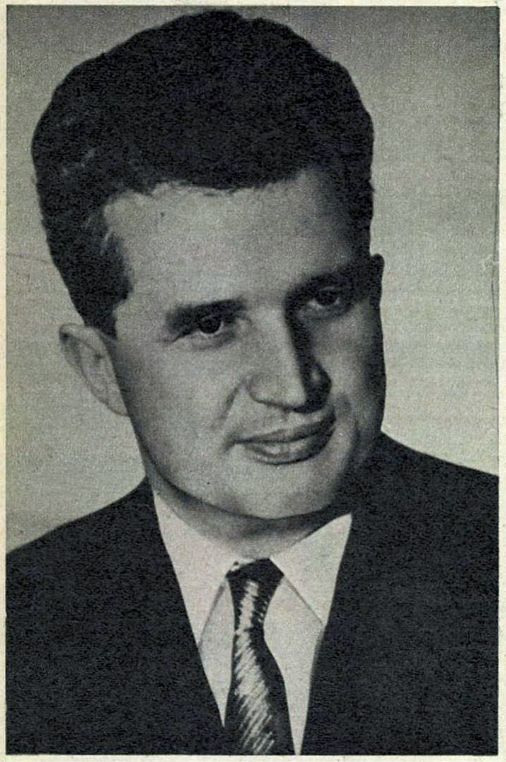

Tovarășul
Nicolae Ceaușescu
a fost reales președinte
al Consiliului de Stat

Forumul suprem al țării — Marea Adunare Națională, întrunită săptămîna trecută în prima sesiune a celei de a VI-a legislaturi, după strălucita victorie a Frontului Unității Socialiste în alegerile de la 2 martie, a abordat probleme deosebit de importante, printre care alegerile organelor de conducere ale statului — Consiliul de Stat, Consiliul de Miniștri, precum și Biroul Marii Adunări Naționale.

Cu unanimitate de voturi, într-o atmosferă de puternic entuziasm, Marea Adunare Națională a reales în funcția de președinte al Consiliului de Stat pe tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român. Deputații, toți participanții la sesiune și-au exprimat prin vii și puternice aplauze sentimentele de stimă, de adîncă încredere și prețuire pe care ei și întregul popor le poartă tovarășului Nicolae Ceaușescu.

Marea Adunare Națională a reales, de asemenea, cu unanimitate de voturi, în funcția de președinte al Consiliului de Miniștri, pe tovarășul **ION GHEORGHE MAURER**, care a expus cu acest prilej liniile directoare ale activității interne și externe a guvernului, întemeiată pe politica înțeleaptă a Partidului Comunist Român.

Ca președinte al Biroului Marii Adunări Naționale a fost ales tovarășul **ȘTEFAN VOITEC.**

Recenta sesiune a Marii Adunări Naționale a adoptat măsuri privind sporirea continuă a rolului Consiliului de Stat, crearea condițiilor pentru îndeplinirea la un nivel și mai înalt a atribuțiilor ce revin Consiliului de Miniștri, a adoptat importante legi și hotărîri care privesc bunul mers al activității generale a statului, a operei de construcție socialistă.

Alegerea cu o impresionantă unanimitate a organelor de conducere ale statului, însușirea deplină a propunerilor făcute de Comitetul Central al P.C.R., în cadrul recentei plenare, demonstrează încrederea și adeziunea deputaților, a tuturor cetățenilor țării, pe care îi reprezintă, față de politica partidului, reflectă entuziasmul și voința lor de a-și pune întreaga putere de muncă în slujba înfloririi continue a scumpei noastre patrii, România socialistă.

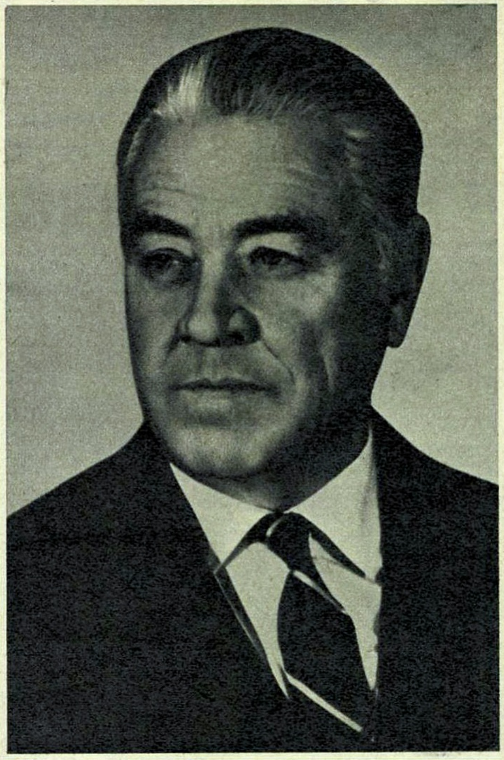

Tovarășul
Ion Gheorghe Maurer
a fost reales președinte
al Consiliului de Miniștri

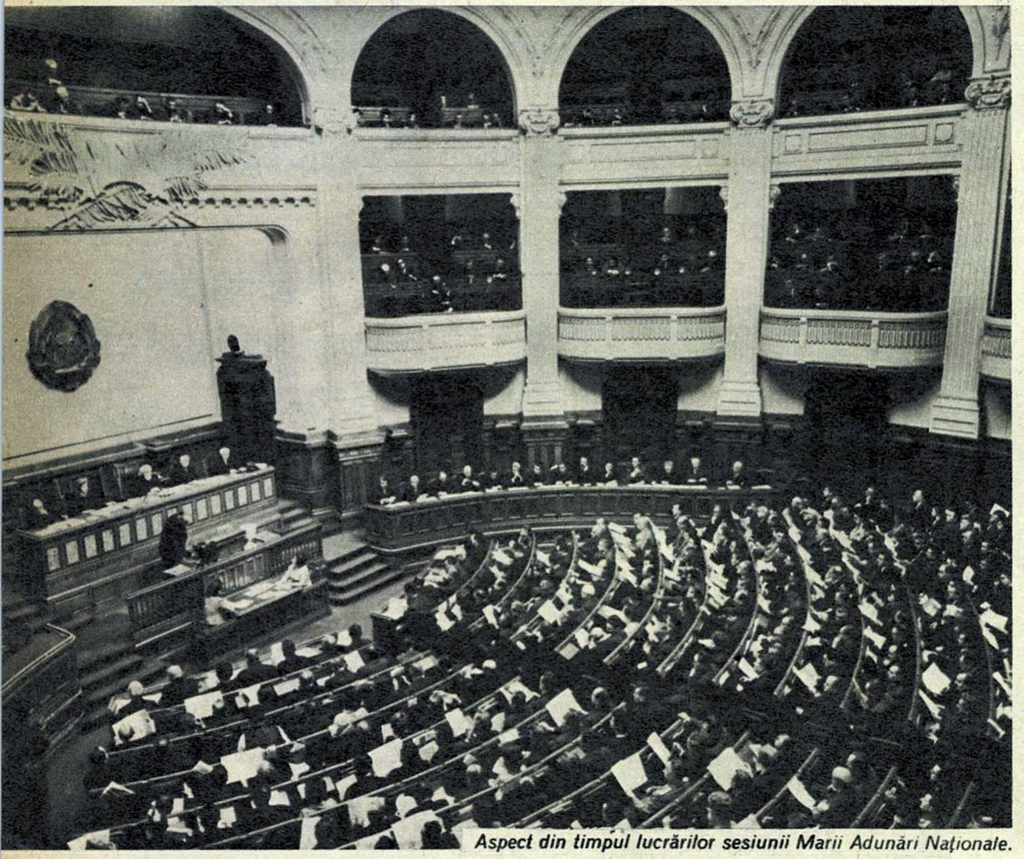

Aspect din timpul lucrărilor sesiunii Marii Adunări Naționale.

CONSILIUL DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA

NICOLAE CEAUȘESCU — Președintele Consiliului de Stat
Emil Bodnaraș — vicepreședinte
Manea Mănescu — vicepreședinte
Dumitru Petrescu — vicepreședinte
Ștefan Péterfi — vicepreședinte

MEMBRII CONSILIULUI DE STAT.

Ion Anton
Gheorghe Bâlteanu
Aurel Bozgan
Constanța Ciontu
Ion Coman
Ion Cosma
Constantin Daicoviciu
Constantin Drăgan
Eduard Eisenburger
Suzana Gâdea
Ion Gluvacov
Athanase Joja
Carol Kiraly
Roman Moldovan
Gheorghe Pană
Ion Popescu-Puțuri
Cristofor Simionescu
Ion Spătărelu
Zaharia Stancu
Constantin Stătescu
Gheorghe Stoica
Ludovic Takács

În prima sa ședință Consiliul de Stat a ales ca secretar pe tovarășul **Constantin Stătescu.**

Stafeta pionieriei

Prieteni de cutezanță!

BURLEC BĂLOI PETRICĂ

BURLEC VASILE

BARNA IOAN

ȘERBAN ION

PANTELIMON VALERIU

1962. Sfîrșit de octombrie. Valea Jiului plutește intr-o piclă ușoară.

Undeva, în pădure, s-a iscat un nor de fum.

Sub Deleru Mic, în marginea Iscroniului, cîțiva copii au plănuit un meci de fotbal.

Așii echipei n-au venit încă. Cei dintr-a VIII-a fac concesii. Vor juca și puștii dintr-a II-a și a III-a.

Flăcările au izbucnit și aleargă ca șerpii.

Meciul a început. Primele mingi s-au și schimbat...

— Priviți! Îi opri Valeriu. Iese fum!

— Pădurea!... să dăm de veste.

Arde pădurea!

Erau 11. Doi din clasa a VII-a, patru din a cincea, trei din a șasea și doi prichindei din a II-a și a III-a.

Cîțiva au alergat în sat să anunțe oamenii. Ceilalți, în goană, au urcat pieptiș dealul.

Cînd au ajuns, pădurea era cuprinsă de flăcări. Vreascurile, frunzele uscate, lăstarii tineri duceau focul spre stînga, unde plantația tînără de 300 000 puieți încerca parcă să se retragă din fața valului arzător. Pionierii au făcut repede o perdea de izolare, dînd la o parte frunzele și crengile uscate, călcînd cu curaj flăcările. Cînd au sosit oamenii din sat focul își molcomise oarecum puterea.

A doua zi toată școala, mulți oameni de pe Valea Jiului, cunoșteau fapta curajoasă a celor 11 pionieri.

Între timp, pe adresa școlii au sosit două scrisori. Una, semnată de ing. Adrian Tatulici, șeful ocolului Silvic Lupeni, iar cealaltă din partea Comitetului U.T.C. Hunedoara, prin care era lăudată această faptă pionierească.

Lor însă nu li se părea că ar fi făcut un lucru deosebit. Oricare ar fi procedat la fel, fără ezitare. Viața își urma cursul. Își pregăteau ca de obicei lecțiile, priveau seninul cerului de vară întîrziată, plutirea fantastică a călătoarelor...

...Ne-am amintit de voi, prieteni — Pantilimon Valeriu, astăzi militar în termen, Barna Ioan — miner la Aninoasa, Florin Fluierătoru — muncitor la U.R.U.M. Petroșeni, Ion Negurean, Ioan Șerban — elevi la Liceul industrial, Valer Brînzău — muncitor la Fabrica de Oxigen, Gavrilă Răcolțea — minier la Aninoasa, Petrică Băloi Burlec — muncitor la Fabrica de oxigen, Vasile Burlec, atunci în clasa a II-a doar, azi, elev în clasa a VIII-a, Pichin Lovas, Lazăr Menador — azi șoferi.

Ne-am amintit de voi astăzi, după 6 ani, cînd ne pregătim să sărbătorim 20 de ani de la crearea Organizației de pionieri, cînd cei 300 000 puieți de molizi, ocrotiți de voi, au crescut și-și așteaptă prietenii.

Ce-ați zice, dragi prieteni de cutezanță, despre o întîlnire, la primăvară, pe locul unde cu șase ani în urmă v-ați luptat cu focul? Vor veni mii de pionieri din Valea Jiului, din județ, vom admira pădurea și și ne veți povesti despre voi, despre munca voastră.

Primiți, pînă atunci, gîndurile noastre cele mai bune și un cald salut voios de pionier.

GLIGOR HAȘA
președinte al Consiliului județean
Hunedoara al Organizației Pionierilor

FLUTURELE URANIA RIPHEUS DIN RIO AMAZONA LA ... SUCEAVA?

DA!

SPUN

Cutezătorii

Într-adevăr, fluturele Urania Ripheus din îndepărtata Amazonie se află la Suceava. Nu este o curiozitate. Este rodul unei îndelungi corespondențe cu institute entomologice din țară și de peste hotare.

Să ne explicăm: la Școala generală nr. 2 din orașul Suceava cîțiva copii s-au adunat în jurul profesorului Ion Nemeș și-au format un cerc entomologic. Firește, începutul a fost anevoios: 10—20 de fluturi. Azi însă, colecția lor de 400 de cutii speciale, rînduite cu grijă în dulapuri, numără 93 000 de exemplare de fluturi! Aici poți găsi fluturi de la cei mai mici, pînă la cei cu anvergura aripilor depășind 18 cm. Alături de numeroase specii din țara noastră în colecție se găsesc fluturi din Brazilia, Uruguay, Japonia, Guineea.

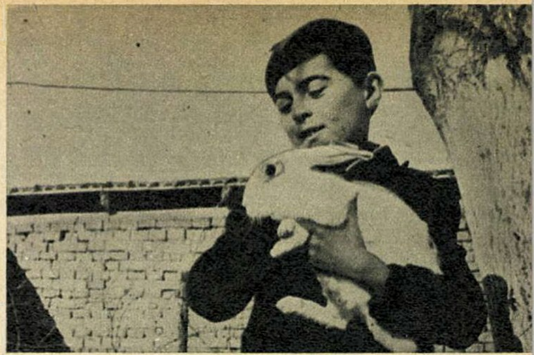

IEPURI ȘI PORUMBEI LA... MICROSCOP

*N-am aflat cu precizie cînd și cum, adevărul este însă acesta: micii naturaliști de la Școala generală din Jebel au ajuns la concluzia că poți să descoperi mult mai ușor tainele vieții animalelor dacă studiezi porumbeii și iepurii. Firesc, însă pentru asta trebuie să-i crești, să te ocupi de ei și să-i observi zilnic, ca la... microscop. Ceea ce și fac. Unii dintre ei (*Dănuț Dragotă, Nicolae Bogdan, Lăcrămioara Popovici, Ionel Vandici, Alexandru Bîrnaș*) au pe la casele lor adevărate colonii de iepuri și porumbei pe care îi hrănesc, îi îngrijesc, îi apără de bufnițe și-i observă zilnic. Și, totodată, citesc (rar ghiozdan în care să nu se afle rătăcită printre manuale și caiete vreo broșură sau chiar vreo carte mai mare despre viața animalelor), își fac însemnări și-și comunică unii altora «descoperirile», concluziile.*

Vă rugăm, întrebați-i pe oricare dintre acești «cercetători» ce vă trece vouă prin minte despre porumbei și iepuri. Ba chiar și despre alte specii ale faunei din pădurile noastre. Și-au să vă vorbească ca din carte: cîte rase există (cu denumirea lor populară și științifică), ce preferințe culinare are fiecare, în ce condiții naturale și de climă se dezvoltă mai bine, de ce boli suferă și cum pot fi tratate. E o preocupare pasionantă, dar și folositoare totodată, mai ales pentru cei care intenționează să ajungă tehnicieni sau medici veterinari.

Printre cutezătorii satelor timișene

CASELE DIN SACOȘĂ

La Variaș, comună întinsă, cu ulițele largi ca niște bulevarde, casele sînt ca-n tot Banatul: mari, cu ziduri ca de fortărețe și acoperișuri grele, de olane. Cu atît mai surprinși am fost cînd am aflat că aici există totuși cîțiva locuitori (Traude *și* Ilse Pfeifanf, Nicolaie *și* Anton Schmelzer, Gertrude Rodrich *și alții*) *care au niște case așa de mici (2,5 kg), încît le pot purta cu ei în... sacoșe!*

Ați înțeles, desigur, că-i vorba despre corturi. Pionierii de la școala din acest sat le-au «descoperit» avantajele în primăvara anului trecut. Le-au confecționat repede, după un plan propriu, apoi, în vacanța de vară, le-au experimentat într-o drumeție prin Munții Banatului. În cele 8 zile, în care expediția a străbătut pe jos mai bine de loo km cu popasuri prin poiene și luminișuri, corturile s-au dovedit niște locuințe excelente. Și de-atunci pionierii din Variaș preferă expedițiile pe jos, confortul «caselor» din pînză și deliciile mîncării pregătite ad-hoc, la foc de vreascuri.

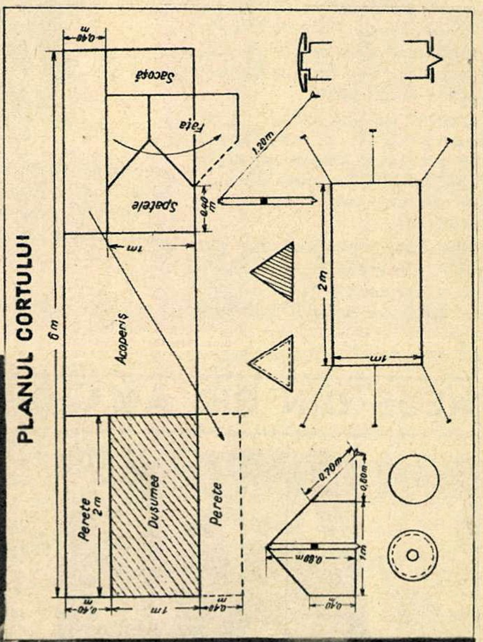

ORAȘELE SUSPENDATE DIN PĂDUREA CHEVEREȘULUI

Cerbii, căprioarele, fazanii și alte sălbăticiuni din pădurea Chevereșului (aflată în apropierea Bazoșului Vechi) o duc foarte bine: au hrană din belșug și se simt în deplină siguranță. Că are grijă de ele nenea Iosif, pădurarul. Mai ales în timpul iernii dînsul colindă pădurea în lung și-n lat, într-o sanie trasă de doi cai, ducînd la «cantinele» locatarilor tot felul de alimente: lucernă, fîn, frunză, porumb, mei, orz.

Poate că pădurarul s-ar descurca mai greu în treaba asta dacă n-ar avea și alte ajutoare. Atît de multe, încît uneori dă numai indicații: «Boabele le pui aici, știuleții îi duci acolo, fînul tocmai în vale!...» Sînt elevii de la școala din sat (toți, fără nici o excepție) care, pe lîngă acestea, au mai umplut și unii arbori cu căsuțe pentru păsărele. E cîte un loc în pădure unde dacă privești pe sus descoperi adevărate orașe în miniatură, suspendate pe ramuri. Și toate sînt locuite, pînă la ultimul... centimetru cub: de pițigoi, de sticleți, de vrăbii. Îndeosebi iarna, cînd din cauza Crivățului și a zăpezii multe cuiburi sînt distruse, micile «palate», în care păsărelele găsesc totdeauna apă și semințe sînt... supraaglomerate.

BULETIN METEOROLOGIC LOCAL

În fiecare zi la Banloc se petrece ceva deosebit. Seara, cînd elevii cei «mari» se întorc de la școală, primul lucru pe care îl spun părinților după salutul de rigoare este... timpul probabil: «Mîine se prevede ploaie» sau «În următoarele zile s-ar putea să avem primul îngheț timpuriu»

Sînt cumva «ghicitori în stele» elevii din Banloc? Nicidecum. Informațiile lor despre timpul probabil sînt obținute printr-o activitate strict științifică. La marginea satului, în plin cîmp, se află o modernă stație meteorologică. Mircea Maftei, Marcela Bileschi, Lazăr Vizman, *și alți colegi de-ai lor n-au rămas indiferenți față de o asemenea vecinătate. Cu vreo doi ani în urmă au înființat cercul meteorologilor amatori. Și de-atunci*

Voi ce părere aveți?!

ZILELE TRECUTE, LA REDACȚIA CUTEZĂTORILOR A SOSIT O SCRISOARE ÎN CARE UN PRIETEN CITITOR NE CEREA PĂREREA ÎNTR-O CHESTIUNE, PE CARE, TREBUIE SĂ RECUNOAȘTEM DE LA BUN ÎNCEPUT, NOI O CONSIDERĂM DEOSEBIT DE IMPORTANTĂ: CE ÎNSEAMNĂ O ADEVĂRATĂ PRIETENIE, CARE SÎNT ROSTURILE EI, CUM TREBUIE SĂ TE PORȚI FAȚĂ DE PRIETENI? DESIGUR, DUPĂ CE AM CHIBZUIT ASUPRA CELOR RELATATE ÎN SCRISOAREA CORESPONDENTULUI NOSTRU, I-AM FI PUTUT DA UN RĂSPUNS POTRIVIT. NE-AM GÎNDIT ÎNSĂ, CĂ ASEMENEA ÎNTREBĂRI ȘI LE PUN MULȚI DINTRE VOI, CĂ ASUPRA SEMNIFICAȚIILOR PE CARE LE ARE UN ASTFEL DE SENTIMENT ÎN VIAȚA ȘI ACTIVITATEA NOASTRĂ DE TOATE ZILELE, AȚI MEDITAT CU TOȚII ÎNDELUNG. TOCMAI DE ACEEA AM GĂSIT DE CUVIINȚĂ CA, MAI ÎNAINTE DE A PUBLICA RĂSPUNSUL NOSTRU, SĂ PUBLICĂM SCRISOAREA CU PRICINA ÎN PAGINILE DE FAȚĂ, ÎNTREBÎNDU-VĂ CU GRAVITATEA CU CARE NE ÎNTREABĂ ȘI AUTORUL SCRISORII: VOI CE PĂRERE AVEȚI? AȘTEPTĂM RĂSPUNSURILE PE ADRESA REDACȚIEI: BUCUREȘTI, PIAȚA SCÎNTEII NR. 1.

NU UITAȚI SĂ MENȚIONAȚI PE PLIC: PENTRU ANCHETA «CE ESTE PRIETENIA?»

CELE MAI INTERESANTE RĂSPUNSURI VOR FI PUBLICATE ÎN PAGINILE REVISTEI ÎN NUMERELE VIITOARE.

ȘI-ACUM IATĂ SCRISOAREA.

ANCHETA NOASTRĂ

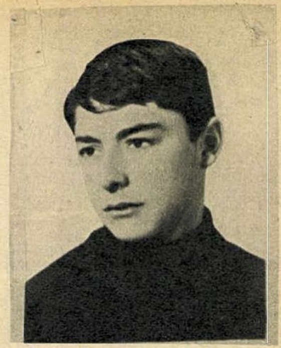

Dragă redacție,

Începuse prima oră de curs din ziua aceea. Era ora de desen. La tablă era scos un coleg pentru a fi ascultat la lecția predată cu o săptămînă în urmă. În timpul acesta, cel mai bun coleg și prieten al meu citea revista «Cutezătorii», deschisă la «Amfora Sabină». Era foarte cufundat în această lectură (particulară), în momentul acela mi-am dat seama că poate fi observat de tovarășa profesoară și va fi pedepsit. Mi-a venit o idee și am aplicat-o: în buzunarul hainei, aveam patru cărți din «Clubul temerarilor», i-am făcut semn că dacă îmi va da revista îi voi da și eu o carte din «Clubul temerarilor». A acceptat și mi-a trimis revista prin colegii de bancă. Dar, eu nu i-am mai trimis cartea promisă și i-am făcut semn să-și vadă de treabă pînă nu-l observă tovarășa profesoară. În recreație i-am dat revista, dar el a sărit la bătaie, protestînd că de ce nu i-am dat cartea promisă în timpul orei.

A tras un pumn în mine, dar eu m-am ferit și a lovit în... perete. Atunci a apelat la picior, ca la fotbal, dar tot în perete a tras. Am crezut că glumește și m-am retras în fundul clasei, la cîțiva colegi.

El a venit din nou spre mine și iar a sărit la bătaie. M-a apucat de o mînă vrînd să mi-o sucească, dar am reușit să scap trîntindu-l pe bancă, de unde nu mai putea face nimic. I-am dat drumul crezînd că s-a liniștit. Dar, cînd am dat să plec, un pumn a lovit de data aceasta în plin în obrajii mei. Am numărat trei pumni pe care mi i-a oferit (prietenește). Atunci am vrut să-l lovesc și eu, dar în mintea mea zdruncinată de cei trei pumni am înțeles că nu pot lovi un prieten. În acel moment privirile mele și ale lui s-au întîlnit. Atunci am privit fața lui rece, cu un zîmbet răutăcios. M-am îndreptat spre banca mea, cu toate că din nas începuse să-mi curgă sînge. M-au înconjurat cîțiva colegi îndemnîndu-mă să reîncep bătaia. Eu nu le-am răspuns nimic. Tăcînd așa m-a surprins clopoțelul sunînd pe sală. M-am pregătit pentru ora următoare, uitînd tot ce se întîmplase

……

Aceasta a fost întîmplarea despre care am vrut să scriu redacției. Chiar dacă această întîmplare nu va fi inserată în paginile revistei «Cutezătorii», vă rog să-mi răspundeți dacă acest «prieten» mai merită să fie prieten cu mine? Care sînt rosturile unei prietenii? Ce înseamnă un prieten adevărat?

Totodată vă dau și numele fostului meu prieten: M. Marian.

CABURGAN VASILE
cl. a VIII-a,
Școala nr. 10, Galați

timpul probabil este «enigma» pe care ei o dezleagă zilnic. Pentru că zilnic, indiferent de starea vremii, trei-patru meteorologi amatori merg la stație, citesc aparatele și își notează datele necesare. Apoi, într-o scurtă «ședință de lucru» le interpretează și elaborează un buletin meteorologic local pe care îl trec cu semne convenționale (toți elevii din școală știu să le citească) în gazeta de perete «Vremea». Mai interesantă e însă activitatea lor pe cont propriu. Din cînd în cînd membrii cercului fac măsurători ale temperaturii și umidității solului în mai multe locuri concomitent, analizează pe cicluri fenomenele naturale și prevăd vremea probabilă pentru următoarele două sau chiar trei luni. Și cum toate aceste previziuni se adeveresc în proporție de 99 din loo (e vorba doar de o activitate științifică, nu-i așa?) vă închipuiți ce recunoscători le sînt cooperatorii.

Nu-i de mirare, deci (și nu trebuie să supere pe nimeni!) că sătenii din Banloc nu dau prea mare atenție buletinului meteorologic de la radio și televizor decît atunci cînd vreunul trebuie să plece la drum prin alte părți. Că doar dînșii au... meteorologii lor.

Reportaj și fotografii:
CONSTANTIN
DIACONU

ONIEREASCĂ

FAPTE PIONIEREȘTI

Dîrzenie

de M. SÎNTIMBREANU

Cunosc nerăbdarea de a izbuti și n-aș putea spune că e de lepădat dacă... dacă aș fi sigur că neizbutind ceva «din 2 timpi și 3 mișcări» nu ne-am pierde «dintr-un foc» și toată răbdarea.

Că nu ies toate și nu întotdeauna e nevoie de răbdare, e sigur. În definitiv, ce răbdare îți trebuie ca să pui o piedică unui coleg, să te lansezi cu capul la vale pe «balustradromul» blocului, să tragi o pisică de coadă ș.a.m.d.? Dar dacă ieșim din această sferă de nimicuri — și dacă am intrat, nu văd, zău, de ce n-am ieși cît mai curînd — nimic important, nimic din ceea ce merită să ne rețină atenția sau admirația, nu e cu putință fără răbdare. Uneori e nevoie chiar de ceva mai mult decît atîta. De exemplu: Răbdare + Răbdare sau Răbdare la cub. Vorbim atunci despre *dîrzenie* **și cred că acesta este pragul înalt al multor fapte pionierești.**

La școala din Botoșana — Suceava există un ierbar, dar un ierbar cu totul ieșit din comun, un ierbar viu, cu alte cuvinte o grădină botanică. Și ca să faci un ierbar îți trebuie răbdare, firește, dar o grădină botanică avînd sute de specii de plante și arbori pe cîteva hectare, cere neapărat acea Răbdare + Răbdare de care vorbeam + muncă + grijă + speranță și încredere + dăruire, căci ceea ce a făcut fiecare copil nici nu se vede, nu și-a scris nici unul numele în coaja copacului *lui*, **fiecare s-a îngrijit de munca tuturor și aceasta ani îndelungi, de loc împinși de la spate de cineva, căci iată, aflu dintr-o scrisoare că: «aflîndu-se cu vaporul, ca marinar, în insulele Celebes (Indonezia) un fost elev ne-a trimis o pungă cu semințe pe care le-am și răsădit...»**

De ani îndelungați pionierii din Botoșana păzesc această faptă a lor de arșită, de ger și mai ales, sînt convins, de nerăbdare...

Nimic prețios nu se realizează cît ai bate din palme. E posibil ca din mîna noastră să nu iasă un lucru pe deplin desăvîrșit, totul este să fie atît de desăvîrșit *cît ne stă în puteri*. **Greul nu se ivește de la început. El se ivește, ca într-o cursă de fond, nu după prima sută de metri, ci după ce ai alergat un kilometru sau doi sau trei, cînd fiecare pas în plus devine un act de sine stătător, parcă nici n-ai mai fi tu cel care fugi, ci o statuie de plumb care ți-a împrumutat picioarele. Ei bine, aflu dintr-o altă scrisoare, din Cojana — Argeș despre pionierul Ion Alion care a alergat 100 de metri în mai bine de... o jumătate de oră. Da, dar un amănunt: fugise 5 kilometri să anunțe la dispensar prăbușirea unui coleg într-o rîpă! Ultima sută de metri a parcurs-o într-o jumătate de ceas. Ce fel de record mai e și ăsta? Al dîrzeniei. Atît. Dar nici un fel de performanță nu e posibilă fără el.**

CERBUL DE AUR
BRAȘOV '69

Pagini realizate de
B. CARAGIALE
Fotografii: GH. CUCU

AU TRECUT MAI MULTE ZILE DE CÎND ASUPRA «CERBULUI DE AUR» A CĂZUT ACORDUL FINAL. CONCURENȚII STRĂINI AU PLECAT ÎN ȚĂRILE LOR, UNII ÎNTOVĂRĂȘIȚI DE TROFEE, ALȚII CU PLANURI MAI CUTEZĂTOARE PENTRU CEA DE-A TREIA EDIȚIE A FESTIVALULUI. SPRE BUCURIA NOASTRĂ, «CERBUL DE AUR», TROFEUL ATÎT DE MULT VISAT, A FOST CÎȘTIGAT DE UNA DINTRE REPREZENTANTELE MUZICII NOASTRE UȘOARE: **LUMINIȚA DOBRESCU**. ÎN CADRUL CONCURSULUI, MUZICA UȘOARĂ ROMÂNEASCĂ A IMPRESIONAT PRIN CĂLDURA ȘI GENEROZITATEA MELODIILOR, PRIN ACEA NOTĂ LIRICĂ DEOSEBIT DE PREGNANTĂ, PE CARE AU REMARCAT-O DE FIECARE DATĂ ASCULTĂTORII.

TIMP DE CINCI ZILE, CÎT AU EVOLUAT PE SCENA FESTIVALULUI, CONCURENȚII PRECUM ȘI VEDETELE, AU DEMONSTRAT VARIETATEA MODALITĂȚILOR DE EXPRIMARE ALE ACESTUI GEN DE MUZICĂ ATÎT DE IUBIT, CAPABIL NU NUMAI SĂ ÎNCÎNTE AUZUL, DAR ȘI SĂ TRANSMITĂ IDEI GENEROASE.

JURIUL, ALCĂTUIT DIN REPREZENTANȚI DIN NOUĂSPREZECE ȚĂRI, MUZICIENI, COMPOZITORI, DIRIJORI, SPECIALIȘTI AI RADIOTELEVIZIUNII, A ȚINUT SEAMA ÎN APRECIERILE SALE ATÎT DE CALITĂȚILE VOCALE ALE INTERPREȚILOR CÎT ȘI DE CALITĂȚILE SCENICE (GEST, MIMICĂ, MIȘCARE) ADICĂ DE TOT CE FĂCEA CA IDEILE CÎNTECULUI SĂ AJUNGĂ MAI DIRECT LA PUBLIC.

ȚINÎND CONT DE ACESTE CRITERII, CELE TREI REPREZENTANTE ALE MUZICII UȘOARE ROMÂNEȘTI: LUMINIȚA DOBRESCU, MIHAELA MIHAI ȘI ANDA CĂLUGĂREANU AU OBȚINUT FRUMOASE APRECIERI, CONCRETIZATE DE ALTFEL ȘI ÎN DISTINCȚIILE CARE LE-AU FOST ACORDATE.

CÎT DESPRE ORGANIZAREA CELEI DE-A DOUA EDIȚII A FESTIVALULUI DE LA BRAȘOV, ACEASTA S-A BUCURAT DE APRECIEREA UNANIMĂ, DREPT PENTRU CARE, LUÎNDU-ȘI RĂMAS BUN, PARTICIPANȚII ȘI-AU SPUS **LA REVEDERE, ÎN ANUL VIITOR.**

ÎNSEMNĂRILE ȘI FOTOGRAFIILE DIN PAGINILE DE FAȚĂ AU CĂUTAT SĂ SURPRINDĂ PENTRU CITITORII NOȘTRI MĂCAR O PARTE DIN GÎNDURILE ȘI EMOȚIILE CE NE-AU ÎNSOȚIT DE-A LUNGUL CELOR CINCI ZILE DE FESTIVAL MUZICAL.

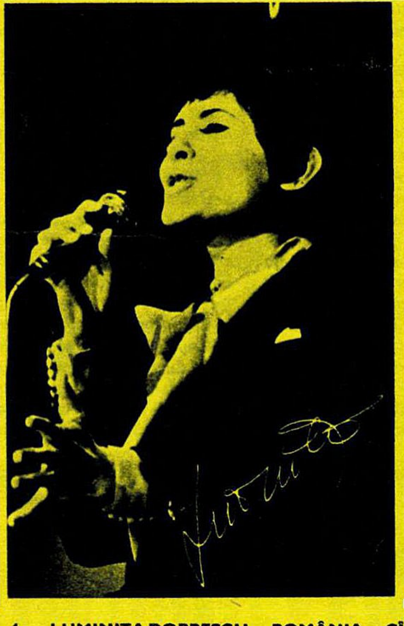

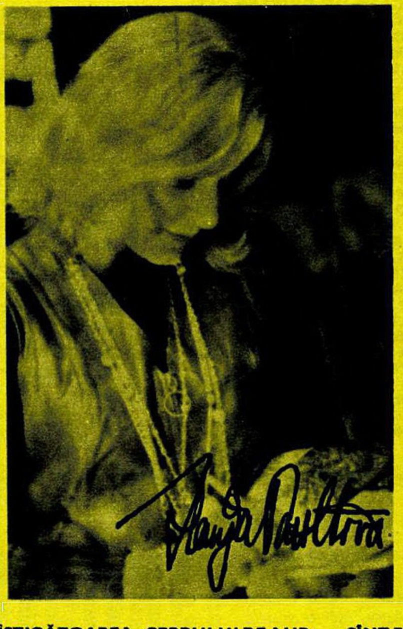

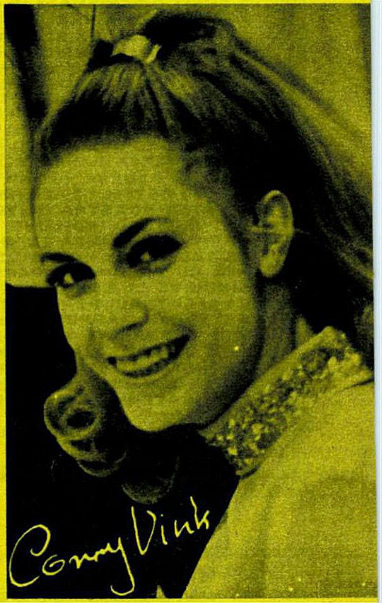

1 — LUMINIȚA DOBRESCU — ROMÂNIA — CÎȘTIGĂTOAREA «CERBULUI DE AUR». — SÎNT FERICITĂ PENTRU TROFEUL PRIMIT ȘI MULȚUMESC CUTEZĂTORILOR PENTRU FELICITĂRI.
2 — HANJA PAZELTOVA — CÎȘTIGĂTOAREA «CERBULUI DE ARGINT» — ESTE O FOARTE TÎNĂRĂ INTERPRETĂ DE MUZICĂ UȘOARĂ DIN CEHOSLOVACIA. EA NE-A DECLARAT: «CUNOSC MULTE CÎNTECE ROMÂNEȘTI ȘI-MI PLAC MAI ALES CELE CARE ADUC O NOTĂ SPECIFICĂ DIN FOLCLORUL DV. ȘTIU CĂ TINERILOR LE PLAC MELODIILE CU RITM ȘI-I ÎNȚELEG, DAR AȘ VREA SĂ-I ROG PRIN INTERMEDIUL REVISTEI DUMNEAVOASTRĂ SĂ URMĂREASCĂ ȘI IDEILE PE CARE LE TRANSMITE UN CÎNTEC, SĂ DESCOPERE ÎN EL POARTA SPRE FRUMOS ȘI POEZIE PE CARE O POATE DESCHIDE. TUTUROR CUTEZĂTORILOR LE TRANSMIT O FLOARE FOARTE FRUMOASĂ, CARE POARTĂ NUMELE DE FLOARE A PRIETENIEI».
3 — CONNY VINK — OLANDA — ESTE CÎȘTIGĂTOAREA «CERBULUI DE BRONZ». BĂIEȚII ȘI FETELE DIN OLANDA O CUNOSC ȘI O ÎNDRĂGESC. M-A RUGAT SĂ LE TRANSMIT CITITORILOR URMĂTOARELE: «SÎNT FERICITĂ CĂ AM VENIT ÎN ROMÂNIA. AM AUZIT MULTE CÎNTECE ROMÂNEȘTI ȘI LE VOI ÎNVĂȚA, CA SĂ LE CÎNT MICILOR MEI PRIETENI DIN OLANDA. LA REVEDERE ȘI SPER SĂ REVIN ÎN CURÎND. ATUNCI AȘ VREA SĂ CÎNT ANUME PENTRU VOI».

* * *

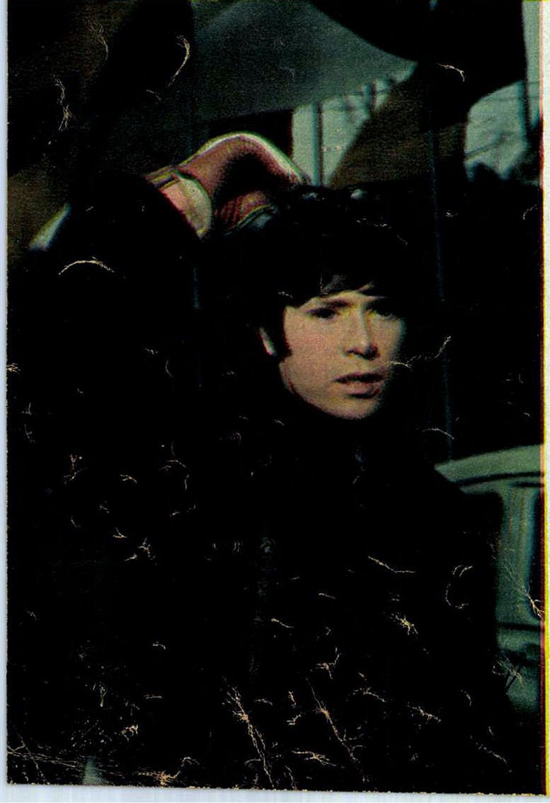

CLIFF

Cînd Cliff era de vîrsta voastră se spunea despre el că are muzica în sînge. Prindea din vînt orice melodie pe care apoi o reda în felul său personal. Avea numai 14 ani cînd a început împreună cu un grup școlăresc să apară în public la un club pentru elevi.

Și iată-l acum la 29 de ani, în al zecelea an de carieră, un artist autentic care te cucerește prin tinerețe, exuberanță, prin felul cum stăpînește fraza melodică.

Îl mai țineți minte din filmul «Tinerii»? Ei bine, Cliff și-a păstrat același temperament neastîmpărat, aceeași veselie pe care o transmite publicului de toate vîrstele. Dar la acestea s-a adăugat arta de a stăpîni mișcarea scenică. Fără ostentație, cu sobrietate el folosește anume mișcarea ca să sublinieze ideile cîntecului.

Cutezătorilor, Cliff Richard le-a transmis o dată cu un autograf și cuvintele «*Tuturor tinerilor le place muzica ușoară, de aceea eu socotesc că ea constituie o trainică punte de legătură între fetele și băieții din toată lumea. O singură condiție cer muzicii ușoare — să fie de cea mai bună calitate. Vă rog și pe voi să puneți cîntecului aceeași condiție ca și mine*».

JULIETTE GRECO

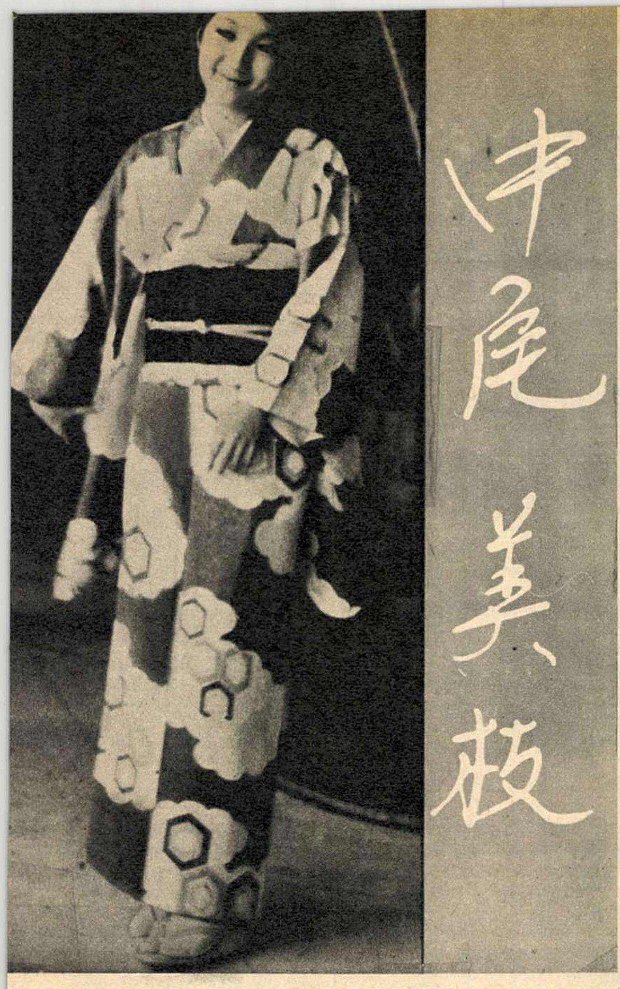

O STEA A JAPONIEI

MIE NAKAO CU FRUMUSEȚEA EI PLINĂ DE GRAȚIE, ÎȚI APARE CA UN SIMBOL AL CÎNTECULUI JAPONEZ. POATE CĂ VOI, CEI CARE AȚI ADMIRAT-O DIRECT PE SCENĂ SAU PE MICUL ECRAN, NU ȘTIȚI CĂ EA ESTE ÎN AFARĂ DE O EXCELENTĂ CÎNTĂREAȚĂ ȘI O PREȚUITĂ ACTRIȚĂ DE FILM. MIE NAKAO NE-A RUGAT SĂ VĂ TRANSMITEM VOUĂ, DRAGI CITITORI, SEMNĂTURA EI ÎN LIMBA JAPONEZĂ, CU RUGĂMINTEA CA VOI SĂ ÎNVĂȚAȚI MĂCAR ATÎTA DIN GRAFIA ACESTEI COMPLICATE LIMBI.

Cînd Juliette Greco s-a apropiat de microfon îmbrăcată cu obișnuita ei rochie neagră și a început să-și «recite» cîntecele, însoțind vibrațiile sunetului cu un ciudat balet al brațelor, simțeai că te afli în fața unei magiciene a muzicii. Ca o adevărată stăpînă a scenei, fiecare mișcare a capului, a buzelor, sau arcuire a sprîncenelor exprima o trăire lăuntrică. Cîntecele ei, fie că povestesc despre o plimbare pe cheiurile Senei, sau despre tristețea toamnei într-un parc parizian, sau pur și simplu istorisesc o întîmplare cu haz, sînt pline de o inefabilă poezie.

Pe drept cuvînt J.P. Sartre spunea despre această cunoscută interpretă a șansonetei franțuzești că «vocea ei poartă milioane de poeme pe care nimeni nu le va putea scrie vreodată».

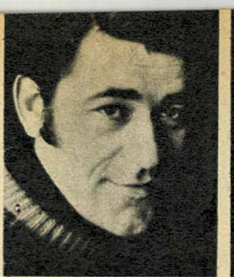

* * *

MAIA ROZOVA — U.R.S.S. a primit Premiul tinereții. La întrebarea: Ce vă preocupă cel mai mult în prezent ne-a răspuns: «*Să învăț, să mă perfecționez*».

JACQUELINE MIDINETTE — Elveția — **a primit Premiul pentru popularitate.** Întrebată care sînt preocupările ei în afara muzicii, ea ne-a răspuns: «*Îmi place astronomia și urmăresc cu pasiune cucerirea cosmosului. Iubesc sportul: călăresc, înot și sînt un bun șofer*».

«Îmi place foarte mult arta populară românească: portul, cusăturile și bineînțeles cîntecele, ne-a spus DAGMAR FREDERIC — R.D. Germană — care a primit Premiul tinereții.

JANOS KOOS — Ungaria — a primit la Brașov Premiul instituit de Uniunea Compozitorilor pentru cea mai bună interpretare a unui cîntec românesc.

Lui **ROY BLACK,** din Republica Federală a Germaniei, i s-a acordat **Premiul special al juriului.**

Cîteva minute cu... MARGARETA PÎSLARU

«Cutezătorii» au adresat prețuitei noastre interprete de muzică ușoară, MARGARETA PÎSLARU, care a susținut cu mult succes, la Festivalul de la Brașov, un recital în afara concursului, întrebarea:

— *Sînteți o vedetă?*

— Depinde... Dacă a fi vedetă înseamnă capricii, ținută excentrică, atitudini voit originale, gusturi care să uimească cu orice preț, atunci *nu* sînt vedetă. Dacă însă a fi vedetă înseamnă să rămîi în atenția publicului prin frumusețea cîntecului, mereu altfel, și mai bine interpretat, mereu autodepășindu-te, dacă a fi vedetă înseamnă să muncești cu perseverență, atunci *da*, sînt și vreau să fiu vedetă. Pentru că vedetă înseamnă pentru mine un artist popular, iubit de public, căruia nu-i înșeli niciodată așteptările.

— *La «Cerbul de aur» de la Brașov ați fost vedetă în înțelesul care-l acordați dumneavoastră cuvîntului?*

— Nu știu dacă am reușit. Dar tot timpul cît m-am pregătit asta am încercat. Un lucru serios cere muncă serioasă.

— *În încheiere, doriți să comunicați ceva cititorilor revistei noastre?*

— Da, vreau să le mulțumesc pentru scrisorile pe care mi le-au trimis la Brașov și să le cer scuze dacă în ultimul timp am întîrziat cu răspunsurile.

ELICOPTERUL NU VA FI INLOCUIT!

Cînd, în urmă cu aproape 500 de ani, **Leonardo da Vinci** şi-a început studiul asupra zborului păsărilor, o făcea nu numai de dragul cunoaşterii, ci şi cu speranţa de a da omului aripile pe care le visează încă de pe cînd crea mitologia. Spre deosebire însă de visătorii anteriori, marele artist şi inventator italian şi-a dat seama că nu imitarea păsărilor poate fi calea desprinderii semenilor săi de suprafaţa Pămîntului, pentru aceasta fiind necesară simplificarea mişcării naturale a aripilor, înlocuirea ei, de pildă, cu una de rotaţie. Printre studiile sale a rămas şi desenul unei maşini cu o elice portantă (mai multe aripi reunite la un ax rotitor) de mari dimensiuni, care reprezintă principial rotorul elicopterului.

În a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, savantul rus **Lomonosov** a prezentat Academiei din Petersburg un model zburător de elicopter cu două elici coaxiale, iar francezii **Launoy** şi **Bienvenu** au propus Academiei Franceze de Ştiinţe un elicopter cu o singură elice portantă. Începutul secolului nostru s-a remarcat prin realizarea unor aparate de zbor propriu-zise. În acest sens trebuie amintită înfăptuirea francezului **Paul Cornu**, care reuşeşte, în 1907, să se desprindă de Pămînt cu elicopterul său, şi a inginerului rus **Iuriev**, care a introdus sistemul de conducere şi stabilizare cu aşa-numitul platou de deviere.

Trebuie remarcat că, paralel cu Iuriev, inventatorul român **Grigore Brişcu** s-a preocupat de realizarea unor sisteme de comandă cu platou de deviere, care, prin variaţia ciclică imprimată palelor rotorului, să asigure conducerea şi stabilizarea elicopterelor. Lucrarea «Helicopterele», apărută în 1910, este o remarcabilă sinteză a activităţii sale creatoare, o mărturie a credinţei în viitorul acestui aparat. Tot din rîndurile inventatorilor români trebuie remarcate realizările lui **Ion Botezatu**, dar mai ales ale lui **Traian Vuia** care, în 1919, construieşte în Franţa elicopterul «VUIA nr. 1» şi în 1921 «VUIA nr. 2», cu care întreprinde interesante experienţe.

2

Un mare impuls în direcţia perfecţionării elicopterului a dat realizarea autogirului de către inginerul spaniol **La Cieva**, care, în dorinţa de a evita prăbuşirile avioanelor datorită pierderii de viteză, a propus ca, în locul aripii fixe, sustentaţia să fie asigurată de o elice portantă autorotitoare. Este ştiut că prin deplasarea unei elice în planul său sub o anumită incidenţă, datorită fenomenului de autorotaţie, aceasta se învîrteşte, dînd naştere astfel unei forţe de sustentaţie. În acest fel autogirul, a cărui înaintare era asigurată de o elice tractivă ca la avion, a fost în centrul atenţiei în perioada dintre primul şi al doilea război mondial, rezolvîndu-se cu acest prilej o serie de probleme care mai tîrziu aveau să folosească din plin elicopterului.

Cu toate că autogirul nu prezenta pericolul prăbuşirii în limită de viteză, putînd decola şi ateriza scurt, el rămînea totuşi un aparat apropiat de avion. Nu putea zbura pe verticală, dar mai ales nu putea zbura la punct fix. De aceea, atenţia constructorilor s-a îndreptat spre realizarea unor aparate care să îndeplinească aceste condiţii şi în plus să se deplaseze spre înainte tot cu ajutorul elicei portante, fără să mai apeleze la elicea tractivă.

În acest fel a apărut şi s-a perfecţionat elicopterul modern pe care-l întîlnim azi pretutindeni. În epoca eroică a elicopterului dinaintea celui de-al doilea război mondial trebuie remarcate realizările institutului **TAGHI** din Uniunea Sovietică, ale constructorilor francezi **Breguet** şi **Dorand**, precum şi ale germanului **Focke**. După cel de-al doilea război mondial, aproape toate problemele legate de calculul şi construcţia elicopterului au fost rezolvate, tinzîndu-se la continua perfecţionare a lui. Propulsarea elicopterului prin înclinarea discului elicei sale portante s-a lovit totuşi de un inconvenient, şi anume limitarea vitezei la înaintare. Elicopterele cu rotoare cu pale articulare (pale prinse de butuc printr-o dublă articulaţie) rar ajung în apropierea vitezei maxime de 300 km/oră, cele mai multe rămînînd spre 250 km/oră. Această limitare este impusă de vibraţiile puternice care apar în rotor.

O remarcabilă perfecţionare care s-a adus de curînd este înlocuirea rotorului clasic cu pale articulate prin rotorul cu pale avînd prinderea de butuc elastică. Cercetările întreprinse de mine de-a lungul anilor, atunci cînd unii specialişti consacraţi nu credeau în posibilitatea realizării şi folosirii unor astfel de rotoare, au arătat că stabilitatea şi maniabilitatea elicopterelor înzestrate cu rotoare cu prindere elastică a palelor sînt superioare celor cu rotoare cu pale articulate.

Realizări recente ale firmelor «Lockheed» din S.U.A. şi «Bölkow» din R.F.G. au confirmat că elicopterele cu prindere elastică a palelor pot atinge uşor 400 km/oră, avînd o excelentă stabilitate şi maniabilitate, ceea ce le permite să execute fi-

3

4

1. «DJINN», UN GRAȚIOS MEMBRU AL FAMILIEI ELICOPTERELOR.
2. GHEȚARII NORDULUI AMERICAN OFERĂ ELICOPTERULUI IMACULATE AEROPORTURI.
3. ACEST APARAT SOVIETIC REPREZINTĂ O ANEXĂ NECESARĂ SPĂRGĂTOARELOR DE GHEAȚĂ DIN ZONA STRÎMTORII BEHRING.
4. «POMPIERUL PĂDURILOR» EXECUTĂ O TRAGERE CU CEL MAI PAȘNIC OBUZ: APA, ÎMPOTRIVA UNUI FOCAR DE INCENDIU.
5. UNUL DINTRE CELE MAI RAPIDE ELICOPTERE. PRODUCĂTOR: FIRMA «LOCKHEED».
6. TURISMUL PREFERĂ AUTOBUZUL AERIAN.
7. PENTRU A PLANA ȘI A ZBURA VERTICAL, ACEST «ELICOPTER-AVION» PROIECTAT ÎN REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI VA FOLOSI MOTORUL CU TURBINE, IAR PENTRU MIȘCAREA ORIZONTALĂ DOUĂ ELICE LATERALE.

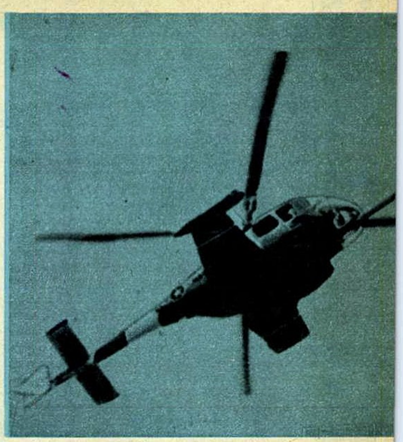

5

guri acrobatice ca și avioanele. Aceste performanțe nu pot fi obținute cu ajutorul rotoarelor clasice.

Din punct de vedere constructiv, elicopterele, indiferent de felul de prindere a palelor (cu articulații sau prindere elastică), pot fi cu un singur rotor sau cu mai multe. Din categoria celor cu mai multe rotoare trebuie remarcat că elicopterele cu două rotoare sînt cele mai frecvente, și anume cu două rotoare coaxiale contrarotative, cu două rotoare în tandem sau alăturate. În ce privește greutatea utilă pe care o pot transporta elicopterele, aceasta variază de la 100 la peste 20 000 kg, ceea ce face ca elicopterul să aibă o largă utilitate.

Să ne imaginăm un accident în munți, într-un loc inaccesibil oricărui vehicul. Grație posibilității sale de a ateriza și decola pe verticală, elicopterul poate interveni pentru ajutor medical sau în vederea transportării celor accidentați. Pentru turnurile de televiziune în construcție, pentru podurile în terenuri accidentate, pentru stîlpii liniilor de înaltă tensiune elicopterul s-a dovedit o excelentă macara zburătoare, care transportă și depune cu precizie la locul indicat piese grele. În protecția pădurilor și a culturilor agricole elicopterul, grație suflului vertical al rotorului, s-a dovedit mai eficace pentru prăfuire decît avioanele. De asemenea, în incendii ale pădurilor sau ale clădirilor înalte operațiunile de stingere le execută cu succes numai elicopterul. În transportul de pasageri în marile orașe sau între orașe apropiate elicopterul s-a dovedit deosebit de eficace, făcînd oficiul unui rapid autobuz aerian.

6

7

S-ar putea afirma că, exceptînd zborul pe distanțe mari, elicopterul este una dintre cele mai utile mașini de zburat și nu există domenii de activitate în care el să nu aducă un prețios ajutor.

În ciuda unor asidue căutări, nu s-a găsit un gen de aparat care să înlocuiască elicopterul, mai ales în zbor la punct fix. De aceea constructorii tind să perfecționeze elicopterul și nu să-l înlocuiască. Tonajul sporit și creșterea vitezei de zbor spre înainte sînt sarcinile de viitor ale realizatorilor pe care, fără îndoială, aceștia le vor îndeplini.

Dr. ing. AL. MARINESCU
Institutul de mecanică a fluidelor al
Academiei R.S. România

LA FRANKFURT PE MAIN ÎN CASA LUI GOETHE

1749 1832

Orașul Frankfurt pe Main, cel mai important centru comercial și bancar din Republica Federală a Germaniei, mare centru industrial, renumit nod feroviar și aerian, veche metropolă a unor tîrguri internaționale, loc al unor reputate instituții de cultură este în același timp păstrătorul unor vestigii istorice de mare însemnătate. Aici se află casa unde s-a născut și a trăit marele poet, dramaturg, om de știință și cultură, Johann Wolfgang von Goethe.

În ampla sa scriere cu caracter autobiografic «Poezie și adevăr» scriitorul amintește cu prisosință de anii copilăriei și adolescenței petrecuți acolo, în locul numit «Grosser Hirschgraben», unde bunica sa Cornelia a cumpărat în 1773 două case în stil gotic, unite apoi într-una singură. Cel de al doilea război mondial, care a adus atîtea suferințe întregii omeniri, a rănit și acest sanctuar, de unde a izbucnit flacăra pură a marii poezii. Stranie coincidență, casa poetului a fost dărîmată în mare parte de bombardament în ziua de 22 martie 1944, adică exact în ziua în care, cu peste un secol în urmă, murise, după o îndelungată viață închinată frumosului, «cel mai mare dintre germani» cum îl numea Engels pe Goethe. Mîini harnice au ridicat, însă, după terminarea războiului zidurile casei, redîndu-i întocmai înfățișarea de altădată, din epoca marelui poet. Tot atunci au fost readuse în interioare o mare parte din obiectele aparținînd familiei scriitorului. Astfel, totul a fost reconstituit ca pe vremea copilăriei celui ce a dat omenirii una dintre cele mai valoroase opere poetice.

1

1) GOETHE ȘI SCHILLER, DOI MARI PRIETENI.

Trei stiluri diferite se îmbină în construcția casei, consemnînd gusturile a trei perioade: barocul din jurul anului 1730 (parterul), rococo-ul anului 1750 (la primul etaj) și stilul Ludovic al XVI-lea (la etajele doi și trei).

Casa-muzeu, cu cele trei etaje și o mansardă, de culoare ocru spre cărămiziu se află pe o stradă îngustă, amintindu-ne de atmosfera orașelor germane de altă dată. Vizitatorul care vine aici, intră mai întîi într-o curte interioară, apoi, printr-un culoar, pășește în grădina păzită de mici cupidoni. Trece apoi, în holul din care niște scări largi, încadrate de balustrade bogat ornamentate în fier forjat, duc spre camerele de la etaje. Casa a devenit locul de pelerinaj a zeci și sute de admiratori ai operei scriitorului, de toate vîrstele și profesiile, de pe toate meridianele și paralelele globului. I-am văzut într-o frumoasă zi de iulie, ascultînd într-o tăcere gravă, explicațiile ghidului și privind cu emoție obiectele care amintesc de epoca plină de glorie a literaturii germane. Fiindcă aici fiecare încăpere păstrează amintiri prețioase. Fiindcă aici ambianța, cadrul familial în care a crescut Goethe, este acela al dragostei pentru frumos. Începînd de la oglinda olandeză, cu sculpturi baroce, din secolul al 17-lea, ori de la soba din aceeași epocă, ornată cu reliefuri reprezentînd scene biblice, și pînă la picturile murale, totul demonstrează grija și dragostea familiei lui Goethe pentru artă.

Un interes oarecum aparte prezintă camera dinspre sud, unde se află portretele lui Pierre Antoine Brentano și a soției sale Maximilianne, născută Laroche. Este important de semnalat — lucru pe care istoria literară l-a trecut cu vederea adeseori — faptul că Maximilianne a jucat un rol definitoriu în scrierea romanului «Suferințele tînărului Werther» inspirat, de altfel, de Charlotte Kestner (Buff). Am putea spune că prima a avut cu adevărat rolul de catalizator — alături și de alți factori — în elaborarea acestei povești de dragoste, tulburătoare, care era închisă dinainte în tainițele sufletului goetheean. În «Poezie și adevăr» poetul se referă la episodul cu Maximilianne care, însoțită de mama ei, a stat un timp în casa lui Goethe.

Fiecare încăpere evocă, de altfel, într-un mod aparte, momente de mare emoție din viața scriitorului. Camera de muzică arată cît de apreciată era această artă în casa lui Goethe. Tatăl lui Goethe alesese chiar, ca emblemă a casei, trei lire, care se află și acum așezate deasupra porții de la intrare. În camera de picturi se găsesc mai multe tablouri lucrate de prietenul familiei, pictorul Ernest Morgenstern, de Juste Juncker și alții.

2

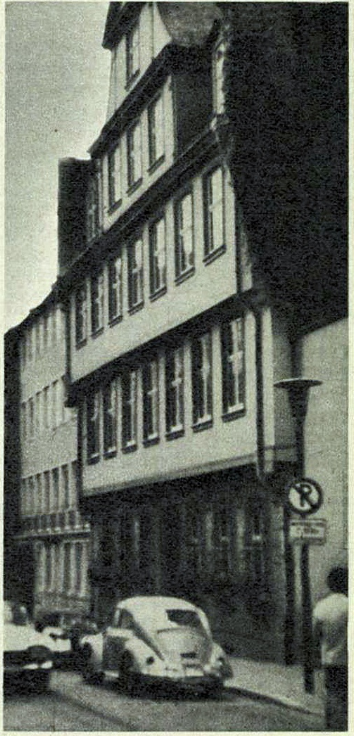

2) CASA DIN FRANKFURT PE MAIN LEGATĂ DE COPILĂRIA MARELUI POET.

În camera Corneliei (sora poetului), vizitatorului i se înfățișează documente care amintesc de anii copilăriei lor: un portofel din pînză, lucrat de ea, cu multă finețe în motive florale, pe care Goethe îl purta la el cu grijă; una din primele sale poezii, scrisă la vîrsta de 16 ani, pe albumul familiei, cu ocazia zilei de naștere a unui prieten; o pagină a caietului de limba latină al scriitorului, de pe cînd acesta avea 8 ani; manualul de gramatică franceză al Corneliei etc.

Camera poetului se află la etajul trei și aici putem privi de asemenea obiecte ce au aparținut acestuia: micul birou de lucru, primit în dar de la bunica sa (o comodă datînd de prin 1780, care aparținuse odinioară Charlottei), tabloul cu silueta aceleiași Charlotte, eroina romanului «Suferințele tînărului Werther», precum și operele din tinerețe ale lui Goethe, în ediții originale.

Amintiri, imagini, crîmpeie ale unei vieți tumultuoase — toate copleșesc prin prezența lor, aruncînd, între epoca poetului și noi, punți de gîndire și simțăminte vii. Retrăiești aici, la scara condensată a timpului, deceniile de exuberanță și vis, de nostalgice chemări și dezamăgiri, de aprinse pasiuni și nădejdi, pe care Goethe cu marele său talent le-a încorporat artistic în opera sa vastă.

Și simți în acele clipe cum deasupra Frankfurtului se rotește, în zbor necurmat, amintirea uriașă a geniului său nepieritor.

IOAN MIHUȚ

3

3) WEIMAR. AICI SE AFLĂ MUZEUL GOETHE ȘI CASA-MUZEU SCHILLER.

Duminică de martie

de OCTAV PANCU-IAȘI

Ceva, cineva trebuia să fie de vină, pentru că nu te poți trezi într-o duminică de martie la ora șase, singur, fără să sune ceasul, fără să tragă mama pătura de pe tine, fără să vină tata și să-ți spună pentru a mia oară că omenirea n-a creat nimic de seamă dormind, fără, în sfîrșit, să-ți juri tu însuți că, în vacanță, trei zile încheiate o să dormi neîntors. Ceva, cineva trebuia să fie de vină, pentru că n-o trezești pe bunica la șase și zece, anunțînd-o, gata îmbrăcat, că te duci tu să cumperi lapte, tu cel căruia, duminici și duminici la rînd ți s-a reproșat că nu vei ajunge nimic în viață pentru că nu semeni cu băieții lui Tănăsescu de la patru, minunații băieți care aleargă să cumpere lapte mai repede decît rachetele cosmice, mai bine dispuși decît copilul care, în reclama din ziare, mănîncă delicioasele și hrănitoarele paste făinoase, mai mîndri de fapta lor decît toți eroii cărților noastre pentru copii puși cap la cap. Ceva, cineva trebuia să fie de vină, pentru că, după coada la lapte, tot din proprie inițiativă, el s-a dus să cumpere pîine, în fiecare din aceste drumuri realizînd recorduri absolute de viteză, arborînd un zîmbet care voia să spună tuturor: «Iată, acesta sînt: nu mă uit că e duminică, nu-mi pasă că e sărbătoare, mă scol dimineața și încep să-mi ajut familia...»

Da, aceasta era întrebarea: ce anume, cine anume putea fi de vină? Acuma, nu că i-ar fi plăcut lucrurile exacte, dar voia să știe, avea dreptul să știe ce caută el, într-o duminică de martie, la ora șapte dimineața, după ce a cumpărat lapte și pîine, treaz deci, îmbrăcat deci, pe banca verde din fața blocului, spunînd bună dimineața fiecărui vecin și sărut mîna fiecărei vecine care abia plecau la cumpărături?

Cu Titi n-avea întîlnire deoarece Titi, marea vedetă, regele neîncoronat al driblingurilor și fentelor îl dăduse afară din echipă, îi spusese în față că n-are ce căuta în fotbal, să se apuce mai bine de țintar sau să colecționeze timbre cu pisici.

Îl aștepta pe Dan? Nici vorbă. Se împăcase cu gîndul că Dan n-o să-i mai înapoieze în vecii-vecilor briceagul finlandez, cu renul acela trist imprimat pe prăsele. Ce scapi în mîna lui Dan, adio! Noroc că apucase și el să-i sechestreze pompa de la bicicletă și vreun sfert de metru de ventil!

Voia s-o întîlnească pe Violeta? Exclus! După cele petrecute aseară, tot el să fie acela care să caute s-o întîlnească? Nu, în ruptul capului.

Violeta l-a jignit și nimic nu-l doare mai mult ca o jignire, și niciodată nu va putea ierta o jignire. Erau de față toți cînd Violeta i-a spus, prăpădindu-se de rîs, cum îi place ei să se prăpădească de rîs, trăgîndu-l ușurel de ureche, cum îi place ei să-l tragă ușurel de ureche și pe urmă apăsîndu-i cu un deget nasul, cum îi place ei să-i apese cu un deget nasul: «Eu știu de ce nu ești tu acum în casă, în fața televizorului, cînd se transmite tele-enciclopedia, emisiunea ta preferată, de la care n-ai lipsit nici cînd juca pe «Republicii» Real Madrid! «De ce?» a întrebat-o el, fiind convins că nu știe, că n-avea de unde să știe și, poate, nici nu era nimic de știut. «Pentru că, îi răspunse Violeta — și iar rîse și iar îl trase de ureche și iar îi apăsase nasul cu degetul — sînt eu afară și tu nu reziști să stai în casă cînd sînt eu afară». «Prostii, spuse el, o faci pe interesanta, crezi că ai haz cînd o faci pe domnișoara după care toți se dau în vînt. Sînt aici, așa, că vreau eu, că e frumos afară, nu-mi pasă nici dacă tu ai fi la Polul Nord». «Bine, spuse Violeta, (dar nu mai apucă decît să rîdă, de ureche nu-l mai trase și nici nasul nu i-l mai apăsă, deoarece el se retrase la timp) bine, o să vedem. Uite, mîine dimineață la șapte eu mă duc la lapte. O să vedem dacă n-o să vii și tu». «N-ai nici o grijă, spuse el, mîine dimineață o să dorm, n-o să mă poată trezi nimeni nici cu tunul, o să dorm și o să visez lei ca pescarul din «Bătrînul și marea». Vezi-ți de treabă, mai spuse el», și totul se sfîrși.

Și iată-l acum, la ora șapte, pe banca verde din fața blocului, întîmpinînd cu bună dimineața pe fiecare vecin și cu sărut mîna pe fiecare vecină.

Ceva, cineva trebuie să fie de vină. Dar ce anume, cine anume? Se gîndi că n-are rost să-și bată capul degeaba. Cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut era să se ducă în casă, să ia fotografia pe care i-o dăruise Violeta și care o înfățișa de Violeta privind soarele cu ochii întredeschiși, și să-i deseneze o pereche de mustăți negre, răsucite pînă la urechi.

Dar nu se mișcă de pe bancă.

Desen: ION DONCA

POEȚI CONTEMPORANI

GABRIELA
MELINESCU

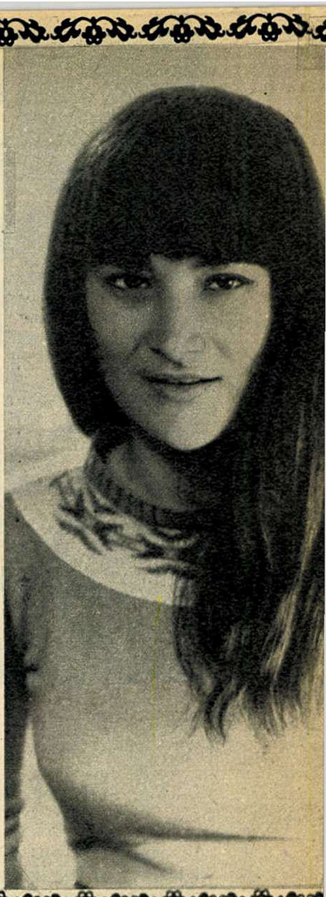

Copilăria

Copilăria cu zulufi şi funde,
cu dansuri minunate şi băieţi,
visam cu Robinson o lume
în miezul dulce al albilor pereţi.

Călătoria începea fantastic
din ochii mei neadormiţi
pe punţile cu flamuri albe
nemaivăzute de părinţi.

Vedeam păduri cu animale rare,
insule cu nisipul zburător
patul frumos în care stam, lua
divina graţie a unui nor.

Păsări gigantice treceau, ţipînd,
era pămîntul un sublim acord.
Aveam curajul de a fi deasupra gheţii
cu dor, ca Pytheas vîslind spre nord.

AMFORA SABINĂ

UN
SERIAL
DE
AVENTURĂ
ȘI
DETECTIVISM
DE
POP SIMION

12. PROFESIA: HIPNOTIZATOR

Plouă la Histria. Ancheta e îngreunată. Cîrciuma «La hanul Burebista» e pustie; bate vîntul prin salonul amenajat în stil popular, cu rogojini, blide de lut și mobilier de brad, ars cu lampa de benzină. Chelnerul Leone dezleagă cuvinte încrucișate din revista «Rebus» (îl înnebunește gîndul că ar putea să-i adoarmă perspicacitatea), însă revine iar și iar la telegrama pe care i-a transmis-o Ringo-Coposu. Ea se constituie dintr-un singur cuvînt și tocmai de aceea mesajul acesta e colosal. «Scut!» îi ordonă marelui maestru, ceea ce în limbajul de toate zilele înseamnă «păzea!», sau «vezi să nu-ți frîngă oasele, să nu-ți găurească țeasta, să nu te facă oale și ulcele, să nu-ți pocească mutra» și altele de acest soi. Leone admiră tocmai conciziunea și claritatea ordinului dat. Coposu e, orice s-ar zice, un tip genial. Nu taie frunze la cîini, știe ce vrea și dirijează totul în chip magistral.

-2-

Dimos-Grecul e dus pe «teren», face poze cu anotimp ploios. Fata-băiețoi stă ghemuită în cortul portocaliu, mănîncă ciocolată și profită de singurătate, se destăinuie jurnalului intim așa: «Nu mai înțeleg nimic. Dim s-a prins în jocul ăsta de-a detectivii cu entuziasmul și naivitatea unui copil. Cum poate un asemenea om să scrie romane? Ce poate face un copil cînd propriul lui tată nu-i altceva decît un copil foarte copil?! La Histria, lucrurile se complică, devin cît se poate de serioase. Leon Gaspar nu mai are strălucirea de altădată, dă semne de ramolisment. Cere sfaturi de la șef. N-are pic de orgoliu. Ce va ieși din ancheta asta? Mi-am luat măsurile de precauție și am expediat la București trei scrisori de cea mai mare importanță. Cui? Una lui Adișor, frate-meu, alta lui Andrei Nițeluș-Purceluș (Intrarea Căpitan Preoțescu nr. 3) și a treia lui vericu Mircea. Vor trebui să sosească toți trei la fața locului. Vom prelua operațiunea pe contul nostru. Altminteri, aici e interesant, mă simt bine, dar sînt înconjurată de oameni naivi. Fac în fiecare dimineață exerciții yoga și dorm uneori în fîn. Odată m-am bătut cu cineva (nu spun cu cine) în «carate» în genul Emma Piell. Am ajuns la convingerea că nu-s îndrăgostită cu adevărat de italianul acela pletos. A fost ceva trecător, iar alt băiat drăguț n-a mai apărut. În dimineața asta a fost ceva soare (poate ultimul) și am strîns «ciubotica cucului». O mulțime. Voi păstra cîteva fire pentru...»

— M-a murat, sînt ud pînă la oase, o lovește în auz glasul lui Dim și deschizătura cortului se umple de statura lui masivă, încărcată de catifele și aparate de fotografiat.

— Să te ajut să te dezbraci, Dim, se oferă Amazoana, sărind în picioare, dar neuitînd să ascundă cu un gest isteț «jurnalul». Am să-ți fac un ceai, Dim, și am să te vîr în sacul de dormit, și am să-ți usuc hainele, și am să-ți dau să mănînci un baton de ciocolată, Dim, un baton întreg, și am să pun tranzistorul să-ți cînte toate cîntecele pămîntului, pentru că vreau să te simți, bine, Dim, să te simți foarte bine, aici și oriunde te-ai afla, pentru că ești un om grozav, Dim, și cînd te joci, și cînd faci pe seriosul, vreau să zic că ești așa cum trebuie să fie un tic-tătic.

-3-

Autorului de romane polițiste îi dispare toată amărăciunea zilei în fața nereținutei exuberanțe a fiicei sale, în fața acelor efluvii de dragoste filială pe care Amazoana știe să le transmită cu un talent și o pisiceală fără egal. Tandreței i se răspunde cu tandrețe; Dim Epsilon cotrobăiește prin buzunarul interior, de foarte mare deschidere al canadianei sale, de unde scoate un săcuștean de plastic cu ceva cald, care miroase frumos și aburește. I-l dă, zicînd:

— Să roadă căprița.

— Cum? A și apărut porumbul fiert? se extaziază micul detectiv amator, redevenit căpriță, fetiță și veveriță.

Cam în același timp, pe poarta hotelului «Continental» din Constanța pătrunde un om distins, subțiratic și neobișnuit de înalt; pătrunde e un fel de a spune, pentru că insul în cauză intră ca un Rockefeller, împinge ușa cu vîrful ascuțit al bastonului-umbrelă; îl urmează un șofer de pe taximetre care-i aduce o minusculă servietă diplomat, pe care ar fi putut s-o care, fără cea mai mică osteneală, singur.

— Mă mir că n-aveți un portar care să deschidă, care să primească oaspeții, care să pună mîna pe bagaje, care să...; finalul frazei nu se mai aude, pentru că vizitatorul scoate o enormă batistă de damasc alb, cu care își tamponează smocулețul de mustăcioară roșcată, desfăcută în două, cu cărare; parcă ar fi un mic bărzăune care s-a așezat sub nările lui ciupite de vărsat. Își scoate, deget cu deget, mănușile de antilopă și se ocupă de lentilele ochelarilor cu ramă lată, care se aburiseră, timp în care salariații hotelului îi studiază cu vădită curiozitate pălăria-țilindru, un joben înalt, păros, negru-înspicat, cum e de altfel și pardesiul vizitatorului; în picioare are ghete cu elastic, iar la gît un fular mare, de mătase albă.

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

POVESTIRE DE A. WEISS
DESENE PUIU MANU

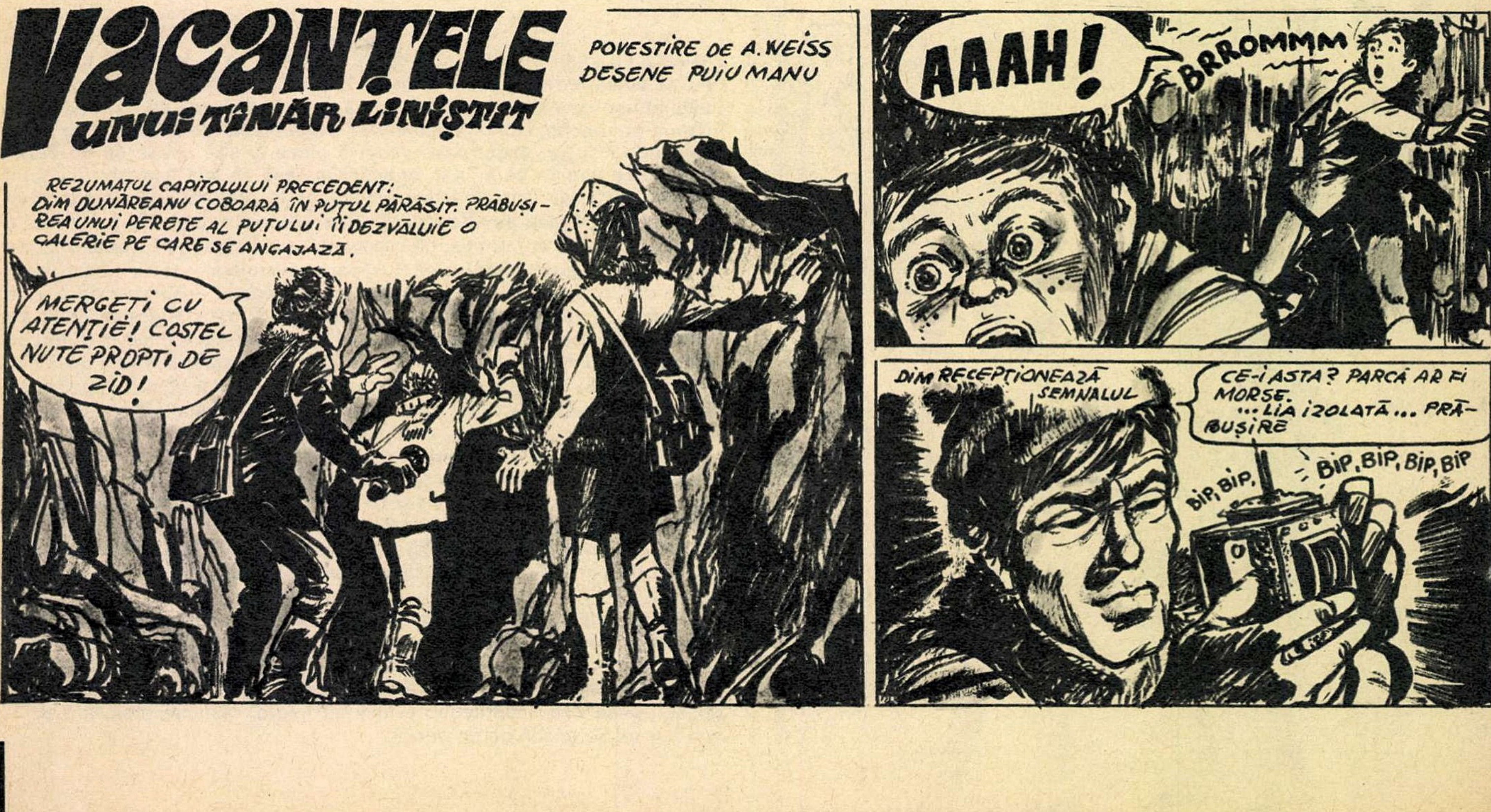
REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:
DIM DUNĂREANU COBOARĂ ÎN PUȚUL PĂRĂSIT. PRĂBUȘIREA UNUI PERETE AL PUȚULUI ÎI DEZVĂLUIE O GALERIE PE CARE SE ANGAJAZĂ.
MERGEȚI CU ATENȚIE! COSTEL NU TE PROPTI DE ZID!
AAAH!
BRROMMM
DIM RECEPȚIONEAZĂ SEMNALUL
CE-I ASTA? PARCĂ AR FI MORSE.
...LIA IZOLATĂ... PRĂBUȘIRE
BIP, BIP,
BIP, BIP, BIP, BIP

- 4 -

— Vreau ceva confortabil, o cameră cu vedere la stradă și ferită de zgomote, precizează clientul, subliniindu-și vrerea cu gesturi largi, de dirijor caraghios.

— Numele dumneavoastră, cere hotelierul.

— Dio-Mio.

— Dimiu, și mai cum?

— Leonida Septimiu Sever, declamă clientul cu gravitate.

— Cam multe, nu-mi intră în rubrică, se plînge funcționarul.

— Sînt omul care are totul din belșug, domnul meu; inteligență, talent, bună dispoziție, poftă de mîncare, succes... (fata de la lift pufnește în rîs, se închide în colivia aceea și urcă printre etaje).

— Profesia, mai întreabă cel cu scriptele.

— Hipnotizator.

Hotelierul rămîne cu gura căscată și tocul suspendat în aer; de mult voise să știe cum arată de aproape un hipnotizator în carne și oase, să știe cum e alcătuit, să-l atingă pe omul care face atîtea lucruri extraordinare. Dar n-are cum și mai ales n-are cînd; Dio-Mio se strîmbă, scoate o limbă de un cot, își agită prin aer faldurile albe ale fularului de mătase, uitîndu-se fix în ochii funcționarului, care simte în aceeași clipă că leșină, că îl lovește un somn grozav, aude clinchetul celor 288 de chei pe care le are îndărătul său, atîrnate în cuie, se vede undeva pe mare, la Istambul ori în Insula Șerpilor, de unde este însă smuls cu repeziciune, pentru că hipnotizatorul îi desface trei nasturi de la uniformă și îi bagă mîna în sîn, de unde scoate un șoricel alb, cu mustață lungă, pe care îl depune pe registrul mirosind încă a cerneală proaspătă.

— Dixit! zice ciudatul vizitator și suflă spre funcționarul uimit, punînd astfel capăt scenei; urcă apoi cu pas egal și distins scara în serpentină care duce la etajul întîi, înspre camera treisprezece care îi aparține. Liftierei (revenită între timp), îi pare rău că domnul acela înalt nu a binevoit să urce cu ascensorul; poate i-ar fi scos și ei din buzunarul halatului un șoricel sau un iepuraș angora. Îi pare extrem de rău.

(Va urma)

Cu PALESTROS despre cheia succesului la volei

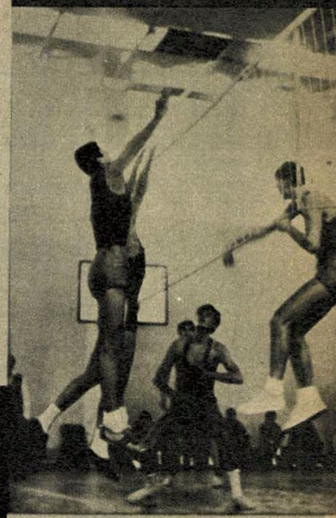

Pentru «uriași» înălțimea fileului e o cotă la care se simt... la ei acasă.

Pînă zilele trecute n-aș fi crezut că-mi va fi dat să vorbesc vreodată cu Palestros, zeul sportului. Dar iată că incredibilul s-a întîmplat. În vis, bineînțeles. M-am visat la Mexic, la Olimpiadă, căutîndu-i acolo pe voleibaliștii noștri care, după cum știți, n-au participat la întreceri. Deodată lîngă mine s-a ivit Palestros. M-a întrebat de ce sînt necăjit. I-am spus păsul.

— Și cînd te gîndești — am exclamat eu — că mai mult decît oricare alt sport de echipă voleiul ne-a adus la Olimpiade cele mai multe medalii! Acum 7—8 ani copiii știau ca pe apă numele unor voleibaliști renumiți. Pentru ei *D. Plocon* (recordmen în longevitate cu ai săi 20 de ani la fileu), *Horațiu Nicolau*, *G. Cherebețiu* sau *Aurel Drăgan* (declarat de ziariști cel mai bun ridicător-coordonator al «mondialelor» din 1966) erau adevărați idoli. Care o fi fost cheia victoriilor voleibalului nostru de atunci?

— Să-ți spun eu: tot copiii!

— Nu înțeleg.

— Da, da, să nu te miri. Sutele de echipe de volei ale școlarilor trimiteau pe atunci jucători de nădejde echipelor divizionare și chiar voleiului de performanță, adică echipei naționale. De la o vreme însă copiii au cam uitat de volei. Și-atunci, ca într-o poveste din o mie și una de nopți, «pomul fermecat» al voleiului n-a mai rodit medalii de aur, ci de argint, apoi de bronz și, în sfîrșit, a dat semne de bătrînețe. Se pare însă că se va produce o minune.

— Cu «pomul fermecat»?

— Cu voleiul nostru. Copiii au redescoperit farmecul acestui joc. Să-ți arăt.

Zicînd acestea, Palestros a deschis un caiet și mi-a citit cîteva din însemnările sale.

— ...Începînd din toamna anului 1968 se desfășoară Campionatul divizionar școlar în care activează 95 de echipe. Fiecare oraș și fiecare județ are campionatul său, de calificare, cu cîte 10, uneori chiar... 40 (!) de echipe. În total, peste 1 500 de echipe, fără a mai socoti pe cele sătești! Vrei totalul voleibaliștilor între 10 și 16 ani? Ei bine, curînd va depăși 30 000.

— Și oricare dintre acești copii poate ajunge ca *Drăgan* sau *Udișteanu*, în națională? — am întrebat eu.

În loc de răspuns, Palestros m-a dus în zbor din Mexic tocmai la... Rîmnicu-Vîlcea.

— Pe cine căutați? ne-a întrebat tovarășul L. Sile, antrenorul echipei de volei a liceului.

— Pe *Cornel Oros* și *Laurențiu Dumănoiu*.

— Ehe! Sînt de mult în A! De cînd am cîștigat campionatul școlar. În locul lor s-au ivit însă *Dragoș Popescu* și *Radu Dumitrescu* care-s gata-gata și ei să «zboare» în lotul național de juniori.

Palestros m-a mai dus apoi la Ploiești, la Liceul «N. Bălcescu» din Cluj, la Școala sportivă din Oradea și, în fine, la Timișoara.

— Noi avem o «tripletă» în națională — ni s-a spus aici. Pe *Vraniță*, *Tănăsescu* și *Armion* (acesta a fost «descoperit» în competiția «Cravata roșie», la Caransebeș).

La clubul «Viitorul» din București l-am întîlnit pe *Dan Ionescu* «gigantul» echipei: 1,98 m la... 15 ani! Se antrena cu alt «gigant», elevul *Mircea Cadoi* de la grupul școlar 23 August (tot 1,98 m, dar... la 16 ani). Amîndoi sînt în naționala de juniori, dar au fost încercați cu rezultate bune și în naționala seniorilor.

— Ce părere ai? — m-a întrebat Palestros la capătul călătoriei.

— Parcă am mai prins curaj. Sînt sigur că la Olimpiada din 1972 vom avea o echipă de valoare, că voleiul nostru își va recăpăta strălucirea.

— Cu o condiție: copiii să joace cît mai mult volei.

— Dar se pare că ei au și început să facă acest lucru, iubite Palestros. Ar mai trebui, poate să le amintim doar (lor și acelora care le îndrumă primii pași în acest elegant sport) că munca și perseverența pentru însușirea măiestriei nu se opresc la primele succese.

SEVER NORAN

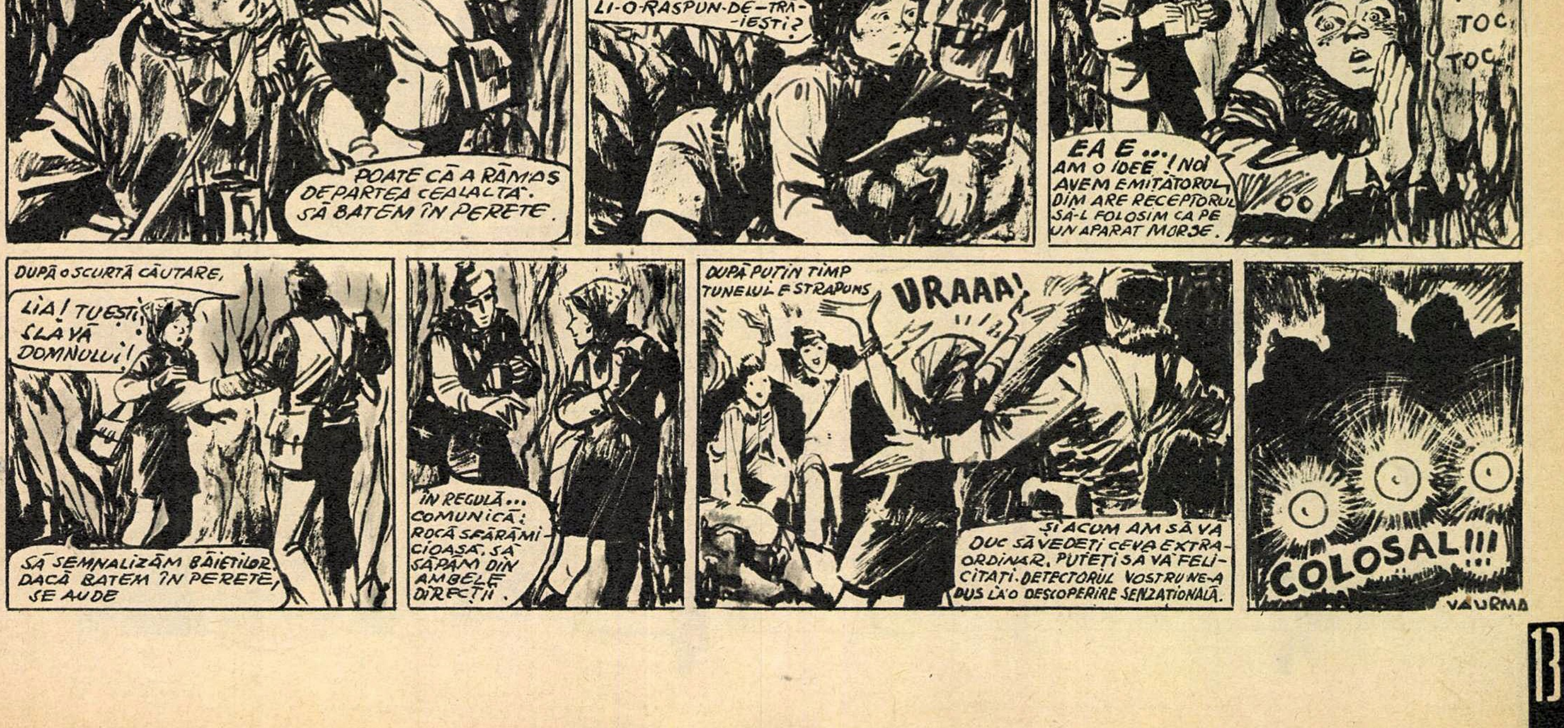
LIA! UNDE-I LIA?
CE NE FACEM?
POATE CĂ A RĂMAS DE PARTEA CEALALTĂ. SĂ BATEM ÎN PERETE.
SÎNT IZOLATĂ AICI... N-AM NICI MĂCAR LANTERNA... SE AUD BĂTĂI ÎN PERETE... LI-O RĂSPUN-DE-TRĂ-IEȘTI?
TOC! TOC! TOC!
LIA RĂSPUNDE
TOC TOC TOC
EA E... AM O IDEE! NOI AVEM EMIȚĂTORUL, DIM ARE RECEPTORUL SĂ-L FOLOSIM CA PE UN APARAT MORSE.
DUPĂ O SCURTĂ CĂUTARE,
LIA! TU EȘTI! SLAVĂ DOMNULUI!
SĂ SEMNALIZĂM BĂIEȚILOR. DACĂ BATEM ÎN PERETE, SE AUDE
ÎN REGULĂ... COMUNICĂ: ROCĂ SFĂRÂMICIOASĂ. SĂ SĂPĂM DIN AMBELE DIRECȚII.
DUPĂ PUȚIN TIMP TUNELUL E STRĂPUNS
URAAA!
ȘI ACUM AM SĂ VĂ DUC SĂ VEDEȚI CEVA EXTRAORDINAR. PUTEȚI SĂ VĂ FELICITAȚI. DETECTORUL VOSTRU NE-A DUS LA O DESCOPERIRE SENZAȚIONALĂ.
COLOSAL!!!
VA URMA

Cosmonautica și... filatelia

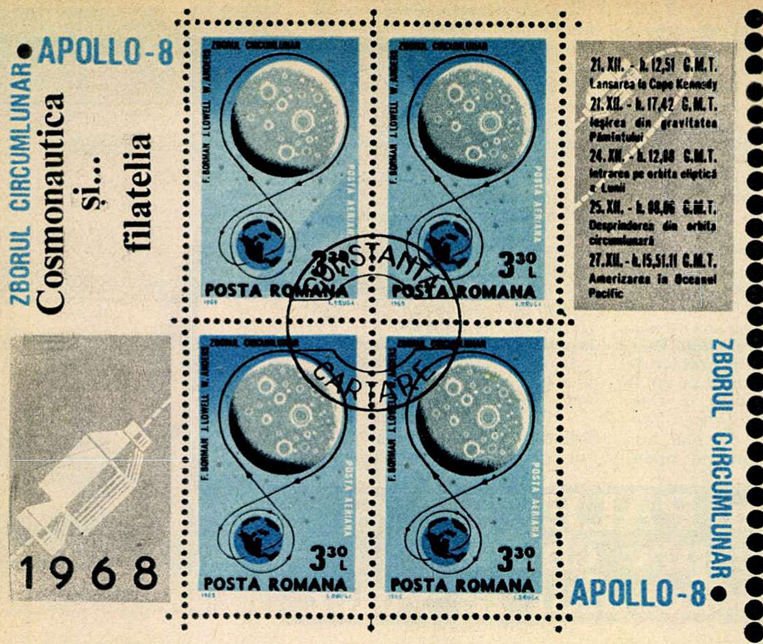
ZBORUL CIRCUMLUNAR • APOLLO-8
21. XII. - h. 12,51 G.M.T.
Lansarea la Cape Kennedy
21. XII. - h. 17,42 G.M.T.
Ieșirea din gravitatea Pămîntului
24. XII. - h. 12,08 G.M.T.
Intrarea pe orbita eliptică a Lunii
25. XII. - h. 08,06 G.M.T.
Desprinderea din orbita circumlunară
27. XII. - h. 15,51.11 G.M.T.
Amerizarea în Oceanul Pacific
ZBORUL CIRCUMLUNAR
F. BORMAN J. LOVELL W. ANDERS
POSTA AERIANA
3,30 L
POSTA ROMANA
CONSTANȚA
CARTARE
1968
APOLLO-8

EVOLUȚIA FĂRĂ PRECEDENT ÎN ISTORIA COSMONAUTICII A CABINEI SPAȚIALE «APOLLO 8», AVÎND LA BORD COSMONAUȚII AMERICANI FRANK BORMAN, JAMES LOVELL ȘI WILLIAM ANDERS, PE TRAIECTORIA PĂMÎNT — LUNĂ — PĂMÎNT, S-A ÎNCHEIAT CU SUCCES LA 27 DECEMBRIE 1968 DUPĂ 147 ORE DE ZBOR.

ACESTEI STRĂLUCITE PERFORMANȚE ȘTIINȚIFICE, DIRECȚIA GENERALĂ A POȘTELOR ÎI CONSEMNEAZĂ O EMISIUNE DE MĂRCI POȘTALE. DESTINATĂ POȘTEI AERIENE, EMISIUNEA ESTE FORMATĂ DINTR-O VALOARE DE 3,50 LEI, TIPĂRITĂ ÎN COLI DE 4 BUCĂȚI.

EMISIUNEA ESTE COMPLETATĂ DE UN PLIC «PRIMA ZI» OBLITERAT CU O ȘTAMPILĂ SPECIALĂ.

AGENDA MINITEHNI

Un mare număr de scrisori sosesc din partea minitehnicienilor din întreaga țară și regret sincer că nu pot răspunde fiecăruia în parte. Ca o concluzie generală însă, reiese că mai toată lumea a depășit faza de construcție a obiectelor pentru concurs și că încercarea funcționalității obiectelor este în toi.

Legat de această etapă aș vrea să vă recomand: MULTĂ GRIJĂ!

Cei care concurați cu obiecte alimentate de la rețeaua electrică fiți atenți să nu vă curentați! Folosiți clești, șurubelnițe, chei bine izolate. **Nu atingeți circuitele aparatelor construite de voi pînă cînd nu ați scos ștecherul din priză.**

Racheteștii, care în afară de carton și clei folosesc și materiale chimice inflamabile, trebuie să umble cu maximum de atenție atunci cînd prepară cartușul propulsiv. **Orice sursă de incandescență trebuie îndepărtată** *din vecinătatea sulfului și a azotatului de potasiu.*

Modeliștii care lucrează cu motoare cu explozie de 1,5 sau 2,5 cm vor avea grijă să-și prepare amestecul carburant **numai în aer liber,** *departe de orice sursă de foc.* **Încercarea modelelor se va face, de asemenea, exclusiv în aer liber.** *Fiți atenți la elice! O pornire bruscă a motorului vă poate face să vă alegeți cu o lovitură peste degete.*

Constructorii de carturi să se mulțumească cu viteza de 20—25 km pe oră și asta după ce s-au asigurat că sistemul de direcție și frînă funcționează perfect. **Criteriul de premiere al carturilor nu va fi viteza atinsă, ci perfecțiunea de execuție.**

În general, pentru toți concurenții:

ÎNCERCAȚI-VĂ CONSTRUCȚIILE, APARATELE, NAVO, AERO ȘI RACHETO-MODELELE NUMAI SUB DIRECTA SUPRAVEGHERE A PROFESORILOR, INGINERILOR, TEHNICIENILOR SAU MAIȘTRILOR CARE SE OCUPĂ DE ÎNDRUMAREA VOASTRĂ.

Prof. univ. EDMOND NICOLAU
Președintele clubului
«Minitehnicus-Cutezătorii»

Desene de POMPILIU DUMITRESCU

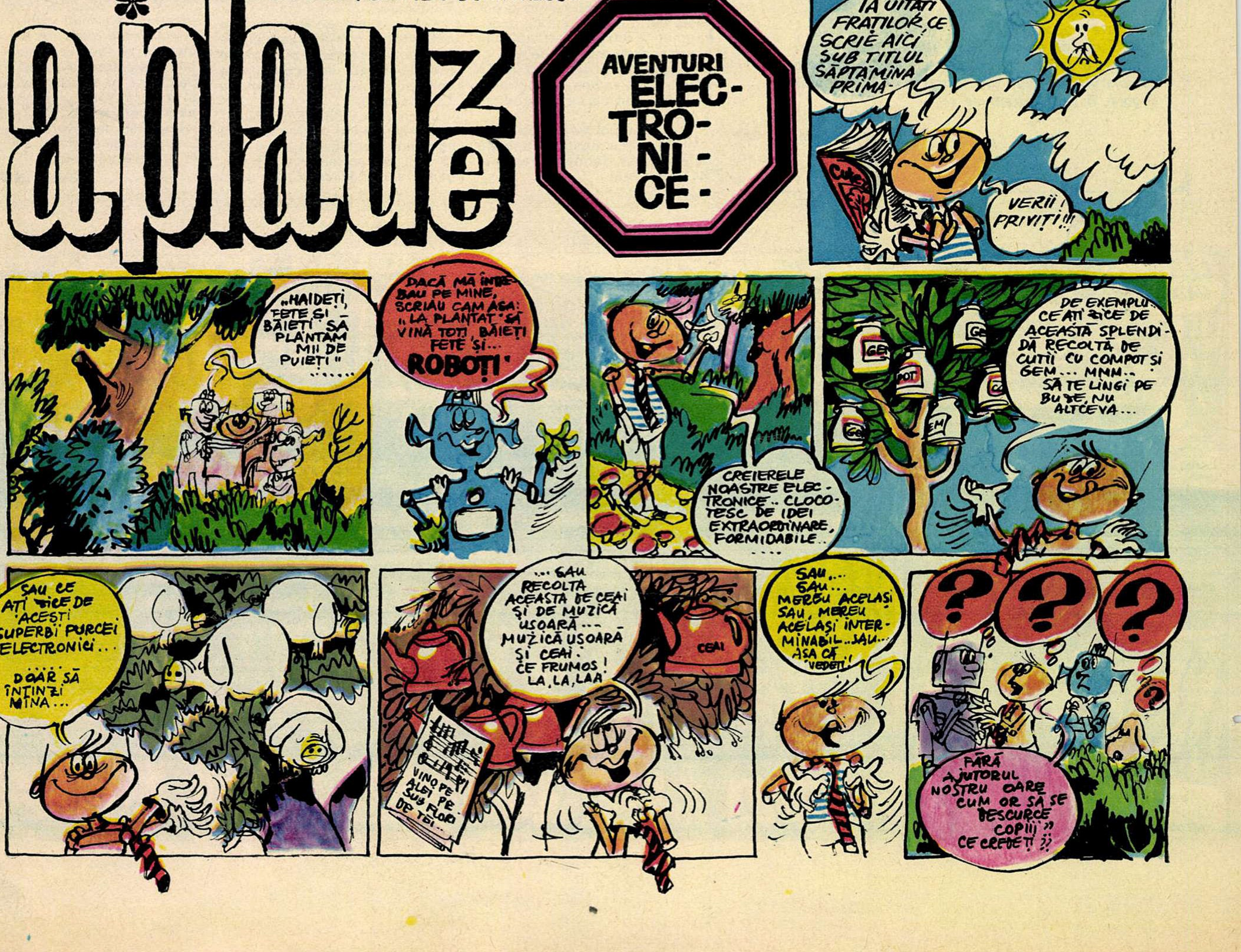
aplauze
AVENTURI ELEC-TRO-NI-CE-
IA UITAȚI FRAȚILOR, CE SCRIE AICI SUB TITLUL SĂPTĂMÎNA PRIMĂ-
VERII! PRIVIȚI!!!
„HAIDEȚI, FETE ȘI BĂIEȚI SĂ PLANTĂM MII DE PUIEȚI” ......
DACĂ MĂ ÎNTREBAU PE MINE, SCRIAU CAM AȘA: „LA PLANTAT SĂ VINĂ TOȚI, BĂIEȚI FETE ȘI... ROBOȚI”
CREIERELE NOASTRE ELECTRONICE.. CLOCOTESC DE IDEI EXTRAORDINARE, FORMIDABILE.. ....
DE EXEMPLU.. CE AȚI ZICE DE ACEASTĂ SPLENDIDĂ RECOLTĂ DE CUTII CU COMPOT ȘI GEM... MNM.. SĂ TE LINGI PE BUZE, NU ALTCEVA...
GEM
POT
SAU CE AȚI ZICE DE ACEȘTI SUPERBI PURCEI ELECTRONICI... ...... DOAR SĂ ÎNTINZI MÎNA...
... SAU RECOLTA ACEASTA DE CEAI ȘI DE MUZICĂ UȘOARĂ... MUZICĂ UȘOARĂ ȘI CEAI. CE FRUMOS! LA, LA, LAA
CEAI
VINO PE ALEI PE SUB FLORI DE TEI...
SAU,... SAU... MEREU ACELAȘI SAU, MEREU ACELAȘI INTERMINABIL.. SAU... AȘA CĂ VEDEȚI!
???
FĂRĂ AJUTORUL NOSTRU OARE CUM OR SĂ SE DESCURCE COPIII?? CE CREDEȚI??

JURIUL ROAGĂ
pe toți concurenții să nu înceapă trimiterea construcțiilor la concurs, înainte de 1 aprilie 1969, pentru a nu se produce îngreunarea operațiilor de depozitare.

JURIUL REAMINTEȘTE
că toate construcțiile vor trebui să fie însoțite de fișa tehnică detaliată (cu schemă). Întrucît e foarte posibil ca o parte dintre cele mai frumoase construcții să constituie obiectul unei cărți, îi rugăm pe participanți să trimită o dată cu fișa tehnică și fotografia lor (individual sau în grup).

JURIUL PRECIZEAZĂ
că toate construcțiile vor trebui să sosească în redacție, în stare de funcționare. De aceea, reamintim pentru secția A:

— Construcțiile electrice vor trebui să funcționeze la rețeaua de 220 V.

— Schimbați bateriile la aparatele ce funcționează cu baterii, cît mai aproape de data trimiterii lor la redacție.

— Pentru roboții radio ghidați, sugerăm folosirea unui redresor conectabil la rețea pentru tabloul de comandă, folosirea de acumulatori sau în orice caz, de dispozitive care să evite descărcarea prea rapidă a potențialului electric.

POȘTA REDACȚIEI

ADRIANA TRĂNCĂU — Craiova. *«Am făcut o prinsoare. Într-o discuție despre muzica ușoară susțineam că Salvatore Adamo este de origine belgiană. Răspundeți-mi urgent. Dacă nu e așa, va trebui să renunț la o frumoasă excursie. Așa a fost prinsoarea».*

Ai cîștigat, dragă Adriana. Vei merge în excursie. Ai avut dreptate. Chiar dacă acum se află în Franța, Salvatore Adamo a trăit în satul belgian Jemapp. Ca să-ți facem plăcerea îți trimitem și fotografia sa. În felul acesta răspundem și dorinței altor numeroși corespondenți.

ȘTEFAN TIȚĂ — Cîmpulung Moldovenesc. *«De curînd, cercul filatelic din scoala noastră a deschis o expoziție. Am fi bucuroși să ne împrietenim cu alți filateliști din țară. Scrieți-ne pe adresa Școlii generale nr. 2, Cîmpulung Moldovenesc — jud. Suceava».*
Mulțumim pasionaților filateliști pentru interesantul album filatelic trimis cutezătorilor.

IONESCU I. ION — Leordeni, Argeș. Din lunga ta scrisoare am înțeles cît de mult dorești să devii aviator. Vezi, în nr. 10 al revistei noastre, la «Poșta redacției» am publicat adresa care te interesează.

Îți dorim ca visul tău să... prindă aripi.

FLORI DE LUMINĂ

Cine-mi scrie din uzină
Tot cu fire de lumină?
Învîrtesc de un buton
Și am soarele-n plafon.
Cînd se lasă seara lină,
Înfloresc sori în grădină,
Peste satul meu — și iată
Umbra fuge speriată.
Un buton doar, răsucii
Și-am făcut din noapte... zi!

COJOCEA VASILE,
cl. a VI-a B,
Nămoloasa, jud. Galați

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

- **Cercul de corespondenți,** *Școala generală nr. 2. Tisa, com. Sîngeru, jud. Prahova* — **corespondență, filatelie.**
- **Demirian Luiza,** *Calea Griviței nr. 107—109 Bloc B, Scara A, et. III, ap. 45, Sector 8, București* — **ilustrate și filatelie.**
- **Moise I. Nicolae,** *Str. Nucilor nr. 8, Isaccea, jud. Tulcea* — **fotografii de actori.**
- **Benea Mona,** *B-dul 23 August nr. 18, ap. 1, Craiova, jud. Dolj* — **fotografii, actori români și străini.**

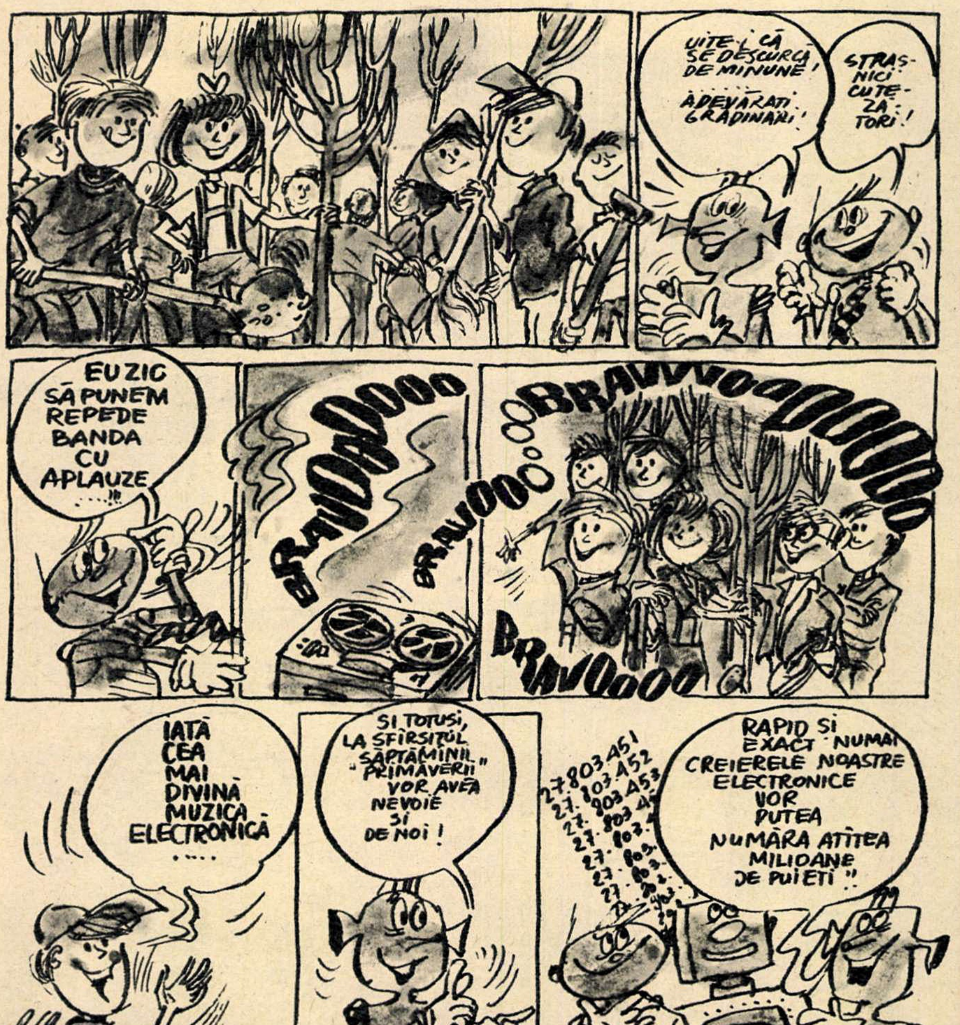
UITE-I CĂ SE DESCURCĂ DE MINUNE!
ADEVĂRAȚI GRĂDINARI!
STRAȘNICI CUTEZĂTORI!
EU ZIC SĂ PUNEM REPEDE BANDA CU APLAUZE .....!!!
BRAVOOOOOO
BRAVOOO
BRAVOOOOOOOOOOOOO
BRAVOOOOO
IATĂ CEA MAI DIVINĂ MUZICĂ ELECTRONICĂ .....
ȘI TOTUȘI, LA SFÎRȘITUL „SĂPTĂMÎNII PRIMĂVERII" VOR AVEA NEVOIE ȘI DE NOI!
27 803 451
27 803 452
27 803 453
RAPID ȘI EXACT NUMAI CREIERELE NOASTRE ELECTRONICE VOR PUTEA NUMĂRA ATÎTEA MILIOANE DE PUIEȚI!!
SFÎRȘIT
P69

PENTRU PARTICIPANȚII LA CONCURSUL «CELE MAI FRUMOASE LEGENDE» AL REVISTEI «ALBINA»

Ca urmare a anunțului pe care l-ați citit în revista «Cutezătorii», publicația «Albina» a primit de la pionieri și școlari sute de scrisori pentru concursul «Cele mai frumoase legende». Multe dintre ele oglindesc figuri de seamă din trecutul poporului nostru, vorbesc despre frumusețea locurilor, despre obiceiuri din bătrîni, despre formarea unor sate și orașe, despre munți și ape.

Concursul este deschis în continuare. Puteți trimite legende pe care să le fi auzit de la cei vîrstnici, din satul sau orașul în care trăiți și pe care să le repovestiți frumos, într-o limbă îngrijită. Nu intră în concurs legendele cunoscute, difuzate la radio sau tipărite în cărți și reviste.

Urmăriți revista «Albina» care publică, aproape număr de număr unele din cele mai bune lucrări primite în cadrul acestui concurs.

Aveți încă timp să trimiteți legendele culese de voi, pînă la 30 aprilie a.c., pe adresa Revista «ALBINA», BUCUREȘTI, OFICIUL 33.

Vă urăm succes!

Vremea lui Țepeș Vodă

9

Scenariu: **VASILE MĂNUCEANU** Ilustrații: **ANTON PERUSSI**

SPĂTARUL HOLBAN ȘI ALȚI BOIERI HOTĂRĂSC SĂ-L PIARDĂ PE VLAD VODĂ ȘI SĂ ÎNCHINE ȚARA VRĂJMAȘULUI. ÎMPREUNĂ CU CĂPITANUL PETREA ȘI CU ALȚI OȘTENI DE CREDINȚĂ, ȚEPEȘ PORNEȘTE SPRE CETATEA TÎRGOVIȘTEI, PENTRU A-I PEDEPSI PE TRĂDĂTORI.

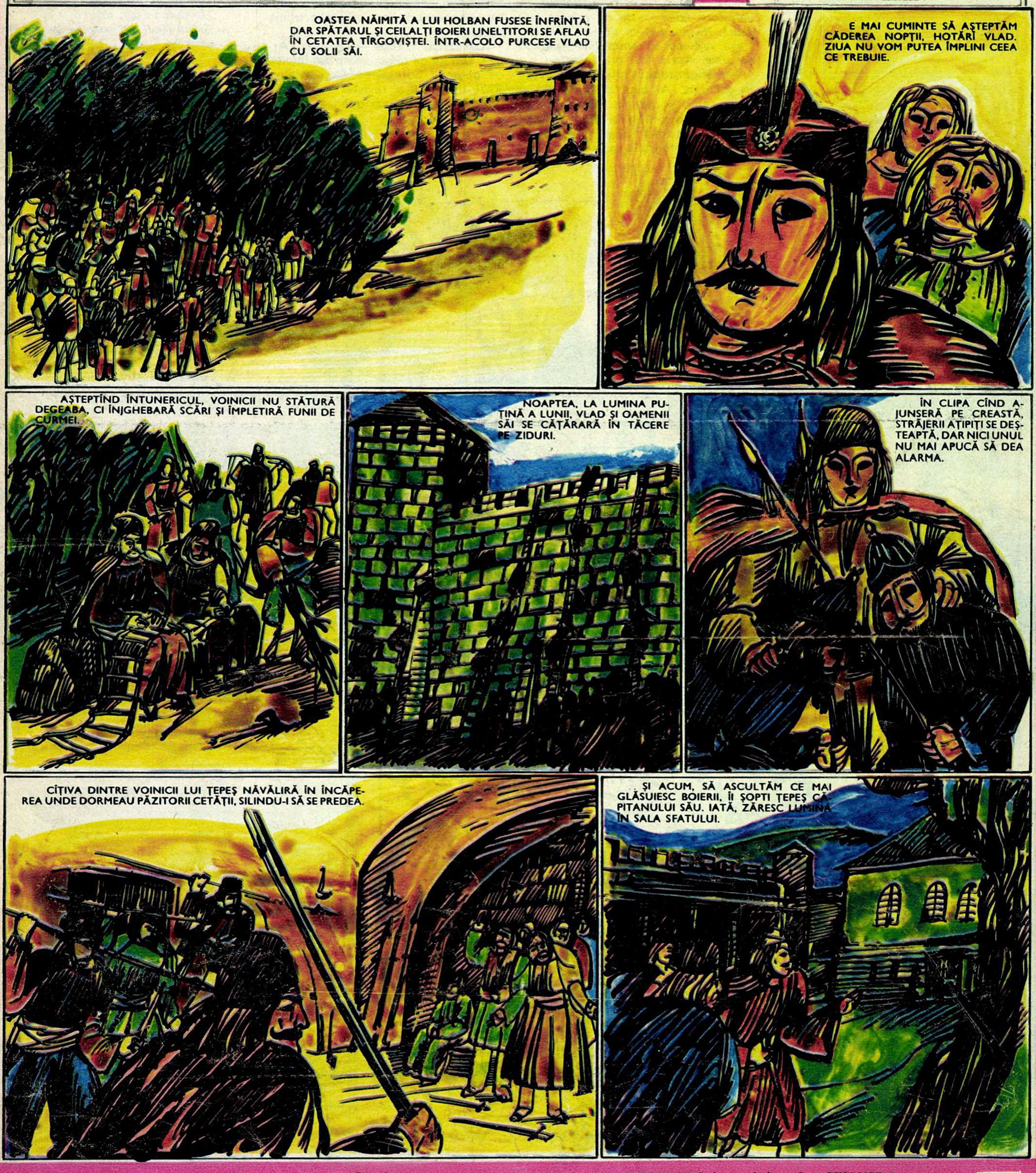
OASTEA NĂIMITĂ A LUI HOLBAN FUSESE ÎNFRÎNTĂ, DAR SPĂTARUL ȘI CEILALȚI BOIERI UNELTITORI SE AFLAU ÎN CETATEA TÎRGOVIȘTEI. ÎNTR-ACOLO PURCESE VLAD CU SOLII SĂI.
E MAI CUMINTE SĂ AȘTEPTĂM CĂDEREA NOPȚII, HOTĂRÎ VLAD. ZIUA NU VOM PUTEA ÎMPLINI CEEA CE TREBUIE.
AȘTEPTÎND ÎNTUNERICUL, VOINICII NU STĂTURĂ DEGEABA, CI ÎNJGHEBARĂ SCĂRI ȘI ÎMPLETIRĂ FUNII DE CURMEI.
NOAPTEA, LA LUMINA PUȚINĂ A LUNII, VLAD ȘI OAMENII SĂI SE CĂȚĂRARĂ ÎN TĂCERE PE ZIDURI.
ÎN CLIPA CÎND AJUNSERĂ PE CREASTĂ, STRĂJERII AȚIPIȚI SE DEȘTEAPTĂ, DAR NICI UNUL NU MAI APUCĂ SĂ DEA ALARMA.
CÎȚIVA DINTRE VOINICII LUI ȚEPEȘ NĂVĂLIRĂ ÎN ÎNCĂPEREA UNDE DORMEAU PĂZITORII CETĂȚII, SILINDU-I SĂ SE PREDEA.
ȘI ACUM, SĂ ASCULTĂM CE MAI GLĂSUIESC BOIERII, ÎI ȘOPTI ȚEPEȘ CĂPITANULUI SĂU. IATĂ, ZĂRESC LUMINĂ ÎN SALA SFATULUI.

(Va urma)

Cutezătorii

12 *Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct, Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție, Ovidiu ZOTTA. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul poligrafic «CASA SCÎNTEII» Redactor de număr: Lidia NOVAC; Redactor artistic: Ion DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS*

1 leu

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R, de către factorii poștali și difuzorii de presă.